

12 RÖPIRAT.

Budapest 1883. november 15.

IV. évfolyam

II. füzet.

A zsidó-keresztény házassági törvényjavaslat küszöbön levő tárgyalása.

A képviselőház, múlt október havi utolsó ülésén Tisza Kálmán miniszterelnök indítványára határozatkép kimondotta, hogy a november 17-kére újra összeülendő ház által legelső sorban „a keresztények és izraeliták közti házasságról” szóló törvényjavaslat fog tárgyalatni, s a tárgyalás megkezdésének napjául november 19-ke tűzött ki.

Egy ideig a napokban tartotta ugyan magát az a hír, hogy a kormánypárt köréből valaki indítványozni fogja a javaslat tárgyalásának elhalasztását; de azóta közbejött egyebek közt a kolosvári fáklyásmenet s a nagy körösi bizalmi szavazat Ötvös Károlynak, a mely dolgok is csak azt bizonyítják, hogy a zsidók a magyar nemzetnek még mindig fát vághatnak a hátán; – aztán a „Függetlenség” kellemetlen esete se olynemű, hogy elriaszthatná a zsidókat a vérszemkapástól: ennélfogva Tisza Kálmánt újra ostrom alá vették a zsidók a „zsidóházassági” törvényjavaslat keresztülforcírozására.

Ez a forcírozás azonban, a mint halljuk, csak abból fog állani, hogy a kormány a javaslat tárgyalásának elhalasztása iránt esetleg teendő indítványt ellenezni fogja, s az érdemleges tárgyalást megtartatni kívánja; a javaslat el nem fogadásából azonban nem csinál kabinet- és pártkérdést.

Lesz tehát ismét zsidóvita. Hallani fogjuk újra a már unalomig hangoztatott frázisokat az egyenlőségről, testvériségről, humanizmusról stb. a zsidók (!) érdekében.

Hát csak rajta! Szavazzák meg a javaslatot azok, a kik annyira vágyódnak a zsidókkal összeolvadni, a mit, ha akarják, az új törvény nélkül is könnyen megtehetnek. Legyenek zsidókká! Mi egy cseppet se bánkódunk azon, ha ezen zsidóban telhetetlen rühes birkák körülmetéltetik magukat.

Egyébiránt majd meglátjuk azt is, hogyan viselik a pap-képviselők magukat a javaslattal szemben? Eddig, sajnos, bizony nem hallatták szavukat a zsidókérdésben. De pardon! Magyar János siófoki plébános úr mégis szólt egyszer a zsidókérdéshez – *a zsidók mellett*.

Most láthatják a klérushoz tartozó képviselő urak, hogy a kormány és a képviselőház zsidóügyi- politikája hova lyukad ki; hogy a júdaizmus árja már azon institutiók alapjait döngeti, a mely institutióknak védelme *első sorban* a papokra van bízva.

Most pedig annál szabadabban felemelhetnék szavukat a keresztény társadalom érdekében, mert, mint halljuk, se a kormánypárt se a többi pártok körében – *az antisemita pártot kivéve*, – nem fog a javaslat megszavazása pártkérdést képezni.

Mi mindemellett nem hisszük, hogy a javaslat visszavetteni fog; s ha ez mégis megtörténik, az jórészen a gróf Batthyányi-Rosenberg-Schoszberger-féle affaire érdeme lesz, a mely botrány még a legtunyabb gondolkozású embereket is felrázta nyugalomból, s a mely affaire-ből az üdvösséges tanulság az, hogy keresztény legény ne hajhásszon zsidó leányt, még ha ez milliomos is. – Pedig hát Schoszberger Ilona már ki is volt keresztelkedve. Hát a kikereszteletlen Reginákkal, Rozálikkal, Rűfkéssel stb. még micsoda spektakulumok lesznek, ha a zsidóházassági javaslat törvényerőre emelkedtével, tönkrement keresztény uracsok „összeolvadnak” velük!

A „Moniteur de Rome” a magyar antisemita pártról.

Tudvalevőleg a zsidóknak egyik fogásuk, az antisemitikus mozgalmat úgy feltüntetni akarni, mintha az a kereszténység elveivel ellentétben állana. S vannak, különben pedig okos emberek s ezek között (proh pudor!) egyházi férfiak is, a kik felültek már ennek a zsidó humbugnak, s magukat a keresztény vallás lényegéről, szelleméről a Krisztust megpökdösött s megfeszített népnek Őt, ha lehetne, ma is újra szívesen megfeszítő utódai által informáltatják s oktattatják.

Ezekre a tisztelt „okos emberekre” bizonyára mint villámcsapás jött a római szentszék hivatalos közlönyének, a „*Moniteur de Rome*”-nak f. é. október 27-ki számában foglalt azon nyilat-

kozványa, a mely a *magyar antisemita párt* megalakulásáról *helyeslőleg* nyilatkozik.

A zsidó lapok, a melyek a tiszta-eszlári per folyama alatt egy, zsidók által koholt s a rituális vérvádat visszautasító pápai leirat-hamisítványt ugyancsak siettek urbi et orbi kihirdetni. (L. a „12 röpirat” III. évfolyami 10-ik füzetét) hallgatnak most a „Moniteur de Rome” legújabb nyilatkozványa fölött; – a mely a nevezett lap kiváló helyén, politikai entrefilet-kép hozva, egész terjedelmében következőleg szól:

„A napokban egy új politikai párt alakult meg a magyar országgyűlésen. Ez az antisemitizmusnak, különben nem igen számos tagból álló csoportja. Sokat írtak róla, sokat kommentálták, sokat kárhoztatták és *sokat dicsérték* ezt az intézményt, a mely a parlamentben megalakulva, több tekintélyvel és cselekvési szabadsággal rendelkezik. Tudjuk, hogy a zsidókérdés Magyarországnak *legégetőbb* és legkényesebb kérdése. Ezen országban, ahol a pénzügyi helyzet éppen nem fényes, az antisemitizmus a nemzeti vérmérséklet teljes hevésségével nőtt fel. A párt tagjainak gondjuk volt arra, hogy a programban elválasszák a vallási kérdést a gazdasági válság kérdésétől. Ezen új párt tagjaira nézve az antisemitizmus se nem vallási se nem faji kérdés, hanem tisztán közgazdasági kérdés.

Mi helyeseljük ezt a megkülönböztetést. Azon a napon, a melyen a mai zsidóság romboló működése a *törvényes korlátok közé less szorítva*, az antisemitizmus is el fog tűnni, mint olyan okozat, a melynek oka töb.)é nem létezik. A judaizmusnak szüksége lesz mérsékletre, okosságra és több körültekintésre. Az antisemita mozgalom *mély és széles mederben* folyik: *ki fog áradni*, ha a zsidók nem szabnak határt mértéktelen követeléseiknek.”

Így nyilatkozik a Vatikán hivatalos közlönye.

A kereszténység fejének hivatalos orgánuma a legilletékesebb forum azon kérdés eldöntésére, mi áll a *kereszténység, a keresztény népek* érdekében, s e szózatot, reméljük, meg fogják érteni azok is, a kik a keresztény embereknek, keresztény híveiknek eddig azt prédikálták, miszerint a „keresztényi türelem”, a „keresztényi szeretet” azt parancsolja nekik, hogy birkatürellemmel engedjék a zsidók által lesakteroltatni magukat: életüket, vagyonukat, becsületüket.

A farizeusok, a kufárok feje fölött ismét megsuhogtatva lett a bibliai korbács.

Visszhang

„A ker. papság ellenható hivatása a zsidósággal szemközt”

czímű közleményre.

Már régebben szándékoztam alább kifejtett nézeteimnek kifejezést adni e becses közlöny hasábjain; de azon örvendetes tapasztalatom folytán, miszerint a magyar clerusnak legnagyobb része úgy is helyesen föl-

fogja, úgy is helyesen teljesíti hazafias kötelességét a társadalmat minden rétegében fölforgató, a szellemi és anyagi jólétet egyaránt tönkretévással fenyegető zsidóbefolyással szemben – mondom: ezen örvendétes tapasztalatok folytán mindedig szükségtelennek láttam ezt tenni. Azonban t. cikkíró úrnak fent nevezett közleménye, s mint a magyar clerus-hoz intézett nyílt fölhívása arra enged következtetni, miszerint van – sőt tán vannak olyanok, akik fölteszik, hogy egy kath. pap zsebre dugott kézzel, hideg közönyvel tudná végig nézni, midőn e hazátlanul ideszaladt sehonnai zsidófaj az ősök vérén szerzett Magyarhon népét – a lelkipásztorok atyai vezetésére bízott népet – arcza véres verejtékével keresett vagyonából gazul kieszelt furfanggal lelketlenül kifosztogatja, kirabolja; de nemcsak: hanem az így koldussá tett nyomorultnak még lelki kincsét, erkölcsiségét is telhetlen kincsszomjának áldozza föl. Ezen csak eshetőleges föltevés elhárítására is mulaszthatlan kötelességemnek tartom fölfogásomról – és szeretem hinni, miszerint elmondhatom az egész clerus nevében: fölfogásunkról és a zsidókérdéssel szemben elfoglalt álláspontunkról röviden nyilatkozni.

Szolgáljanak alábbi soraim t. cikkíró úrnak megnyugtatósan; és ha esetleg sorainkban is találkozónak olyanok, kiknek ily irányító eszmékre szükségük volna: ezeknek megszívlelésül.

Minden kath. papnak jól felfogott hivatása a reá bízott népet lelki életében atyailag üdvös irányban vezérelni, erkölcsiségére gondosan fölügyelni, a jót, szépet és nemest, szóval az erényt a maga magasztosságában vele megismertetni, megszerettetni úgyannyira, hogy ezt a nép már magáért is gyakorolja. Ez első sorban.

A második sorban pedig – és ez egyszersmind mint embertársának, de különösen honfitársának sorsát szíven viselő embernek is kötelessége, – hogy híveinek anyagi jólétét is tőle telhetőleg előmozdítsa annál is inkább, mivel az anyagi jólét az erkölcsi életnek is jelentékeny rugóját képezi; vagy legalább is azt biztosan elmondhatom, miszerint az anyagiakkal való küzdelem és e küzdelem daczára is tapasztalt nyomorúság sikamlós lejtője az elerkölestelenedésnek. Kell tehát, hogy a lelkipásztor az anyagiakban is támogatója, tanácsadója legyen híveinek, hogy így elsőrendű célját, a lelkiélet vezetését annál biztosabban munkálhassa.

Már most nem a józan logika diktálja-e minden gondolkodó főnek, miszerint ha a lelkiatya ezen nemes hivatásának teljesítésében akadályokra talál, úgy ezeket ignorálnia nem szabad; és ha ezek céljainak kivételében szép szerével ki nem kerülhetők, akkor – habár áldozatok árán is, de éppen a jövő érdekében, a jövőndő nagyobb veszély kikerülése végett – döntse le, törje össze ezen akadályokat.

Hogy a lelkipásztorokodás terén mennyi bajokkal, mennyi nehézségekkel kell megküzdenünk, azt mi papok tudjuk legjobban: de hogy az erkölestelenséget és a köznyomort előidéző bajok legfőbbikét és úgyszólván gyökerét, éltető elemét a mindig nagyobb és nagyobb mérvben jelentkező zsidó-corrupció képezi: azt a tapasztalat és a társadalom alsóbb rétegében már-már elviselhetlenné vált zsidóuralom elleni forrongás és az itt-ott jelentkező gyászos kitérések hangosan kiabálják.

Hogy e türhetlen állapotot tétlenül néznünk tovább már nem lehet: belátja ezt velem együtt minden pap; és amennyire ismeretségem engedi nyilatkoznom: belátjuk ezt úgyszólván kivétel nélkül.

Cselekednünk kell, és pedig cselekednünk a lehető leggyorsabban!

A gondjainkra bízott szegény nép létérdeke kívánja, követeli ezt tőlünk!

A földműves, de még az iparos-osztály is a zsidók gaz machinációja folytán végvonaglásban szenved, a lét és nemlét küszöbén áll. S míg az emberiség nyomorán megkönyörülő nemes szívű emberbarátok védszövetkezete elég erős lesz a nagy harcban diadalra jutni: addig is a pap-ságnak igen szép szerep kínálkozik. Az ő hivatása lesz addig is e polyp-faj fojtogató karjai közt végvonaglásban szenvedő életet fentartani a nagy harcban kivívandó győzelem számára.

Minden egyes pap nagyon sokat tehet a maga terepén. A zsidók cselszövényeinek ellenőrzése, egy-egy jó tanács, egy-egy fölvilágosító szó életkérdés a szegény nyomorgatott népre nézve.

Hála az égnek! bírjuk még a nép bizalmát, fölhasználjuk ezt az ő megmentésére. Most csak mint orvosok, mint betegápolók működünk; de midőn a nagy harcban szükség lesz reánk, – közharczosoknak is örömet kiállunk. Nem ragadunk fönn a zsidóaffineria lépvesszején, melyet a zsidó-szagtól büzhödt sajtó a moralistát képűsködve szór elének. Tele szájjal humanizmust hirdet a zsidó-firkoncz nekünk keresztényeknek, akinek szennyes Talmud-vallása azt dictálja, hogy mint barmokkal bánják velünk. A felebaráti szeretetre appellál, aki velünk szemben könyörületet nem ismer; és aki pokolbeli szomját – horribile etiam dictu – legyilkolt keresztények vérével oltogatja.

Hallgassatok ti báránybőrbe öltözött farkasok! hallgassatok ti képmutató pharizaeusok! majd tudni fogjuk mi, mit parancsol nekünk a keresztény humanizmus, mit parancsol nekünk a keresztény felebaráti szeretet.

Ott vannak a legyilkolt holttetemek, a melyeknek kifreccscent vére vére bosszúért kiált az égbe! . . . Ott vannak a vagyoniilag koldusbotra juttatott és erkölcsileg halottá tett áldozataitok végtelen száma, akiknek kétségbeesett jajkiáltásai elnyomják Talmud-sugalta raffineriátok humbug-reklámát. Ezeknek szívrazó nyomorai majd igénybe veszik a keresztetek áldozata által hirdetett keresztény vallás humanizmusát és felebaráti szeretetét.

Tudjuk mi jól, mit jelentenek e szavak: „Szeresd felebarátodat, mint tennen magadat”. Fogjuk tudni ezt gyakorolni is.

Megmutatta nekünk maga a keresztény vallás megalapítója saját példájával, miként kell alkalmazni az általa hirdetett felebaráti szeretetet, midőn segítette, gyámolította az elhagyatottakat és ügyefogyottakat; míg ellenben korbácsot fogott még az Isten házában is üzérkedő zsidókufárokra.

A bünt ostorozni, a szenvedő társadalom mételyező kórányagát eltávolítani iparkodni tehát nem ellenkezik a felebaráti szeretet elveivel; sőt azt mondom: a ki közönynyel tudná végig nézni azt, midőn az ilyen lelketlen uzsorások és gaz csalók kifosztogatják a népet mindenéből és azon fölül még elrabolják erkölcsét, elrabolják becsületét: – az megtagadná, hogy kebelében felebaráti szeretet lakozik.

Ez röviden fölfogásunk a zsidó-kérdéssel szemben. Ezekután álláspontunkat bővebben fejtegetni, azt hiszem, fölösleges.

Ennyit akartam megjegyezni t. cikkíró úrnak közleményére; nem

ugyan, mintha polemizálni akarnék, hisz erre tárgyunk sincs, amennyiben fölfogásunk teljesen megegyezik egymással; csak azt akartam kimutatni, hogy a kath. papok ismerik hivatásukat. Egy kath. pap.

Az új államvallás.

Pár hó óta Parisban *Mirbeau Octave* „Les Grimaces”*) cím alatt antisemitikus irányú hetilapot ad ki röpirat alakban, a melyben a franciaországi zsidóság túlkapásait keményen ostromozza. Mutatványul itt közöljük az október 13-ki füzetből „*Az új államvallás*” című czikket:

„Az új államvallás a zsidó vallás. Erre számíthattunk is előre. A köztársaság felállítása óta a zsidók fokról-fokra vagy helyesebben ugrásról-ugrásra haladtak előre az ország anyagi segélyforrásainak meghódításában. Mindent összpontosítottak kapzsi és hosszú-újjú kezeikben: a sajtót, a pénzügyet, a parlamentet és a diplomáciát. Minden az övéké: a vasutak, a csatornák, az Océánon túli kereskedés, az utcavilágítás; ők tartják a legszebb szeretőket; az ő lakásaik a legfényesebbek; nekik van legtöbb szolgazemélyzetük; istállóik olyanok mint a paloták, a hol puha almon alusznak lovaik, melyek úgy vannak tartva és fésülve mintha leányok volnának; nekik vannak a legpompásabb vadászterületeik. Ők azon országokban, a melyek nem az ő hazájuk, kifosztogatták házigazdáikat minden élvezeteikből; és véget érni nem akaró hosszú életük nyugalmas folyamában megöregednek körülvéve mindattól, a mi az embert boldoggá, büszkévé és mindenki által üdvözöltté teszi.

S mindez nem elég nekik.

Az uzorás műve után következik a rabbinus műve: a bank prozelytizmusa után következik a zsinagóga prozelytizmusa.

Úgy látszik éppen most mentünk át a Jom-Kippur időszakán, vagyis a zsidók bőjtjén.

A párisi lapok, a melyek ezen, lenyűgözött nyelvünkre a berontó által ráparancsolt vad szót használják, beszélnek, hogy ezen alkalomból a katonai hatóság szíves volt szabadságra eresztetni a körülmetélt katonákat, és hogy az operaszínház sietett a táncszolgálat alól felmenteni az izraelita táncosnőket.

Jól mondtuk, hogy a zsidóvallás az államvallás, mivel a hatóságok és igazgatóságok meghajolnak a talmudi parancsok előtt, s megengedik a zsidóknak azt, amit a keresztényektől megtagadnak.

Mikor gondolt a köztársaság arra, hogy respektálja a hadsereg keresztény hitét? Melyik az az ünnep: az úrnapja, halottak napja, karácsony vagy húsvét-e, a melyek részére a katonai fegyelem kivételt tett? Nekünk is vannak bőjtjeink. Valjon felmentették-e e napokon katonáinkat az örállás, a kirukkolás, a gyakorlatok kötelezettsége alól? Ellenkezőleg. Üldözték vallásukat és gúnyolták ehhez való ragaszkodásukat; neveltségessé tették vallási szokásaikat. Elkergették papjaikat az ezre-

*) A kiadóhivatal van: Boulevard des Capucines 35. Paris. Az előfizetési ár $\frac{1}{4}$ évre 8 frank 50 centimes.

dektől; puskatussal bezúzták velük a zárdák kapuit, durván bántalmaztatták velük az öreg papokat, és megszentelténítették velük az isteni szolgálatra szánt tárgyakat. A keresztény katona lelkét degradálták és elanyagiasították rideg kötelességeit, melyeknek teljesítésében pedig „szüksége van arra, hogy támogattassék egy eszménykép által és az örökkévaló jutalom ígérete által.

A zsidó katona vallása irányában azonban mindennemű kedvezményeket adnak, mindennemű tekintetekkel s tisztelettel vannak. Keresztény bajtársai végezik el helyette robotmunkáit, a míg ő a Jom-Kippur üde visszavonultságának ölen nyugszik.

Az új államvallás, miként láttuk, pártfogó befolyását még Bischoffsheim és Lévi-Cremieu urak balletánczosnői fölött is gyakorolja. Ez alkalmából emlékezetbe hozhatnám azt, hogy ezelőtt nem egészen egy évvel, a Chatelet-színház művészei, hogy ne kelljen nekik bohócságaikat nagypénteken eljátszani, kénytelenek voltak fellázadni a köztársasági hatóság rendelete ellen, a mely, a hagyományok megvetésével reájuk parancsolt, hogy e napon is játszani kötelesek. Az új államvallás követői, a zsidók kétségkívül igazságosnak találták, az általuk keresztre feszített megváltó fölötti gyász napját a keresztény szokások sorából kitörölni.

Bizony szépen vagyunk. Nemcsak hogy deposedálva vagyunk hazánkból, területünkéből, örökségünkéből, tíz évszázad munkájának lassanként megtakarított termékeiből; de ezenfelül a még a napot is elhomályosító sáskasereg, melyet a keleti szél Franciaországra zúdított, miként a kolerát és a pestist, elpusztította régi vallásunkat is, és elnyomta annak jogait.

Egy új vallás támad helyébe egy bálványimádó faj uralma alatt. Praktikái a barbaria zavaros korszakából vették eredeteket. Ezeket a praktikákat a beavatottak mindig titokban tartották, s azok természetét csak nagyon homályosan ismerjük.

Az ész nem bonczolgatja ezeket az Aranyborjú és a Baál-isten imádásának durva és vad korszakában megfogamzott szertartásokat; de a képzelem fellázad ezen fanatikusok politikai és vallási diadala fölött, a kiket sokáig féken tartott az emberek ellenszenve, s a kik, mint mondják, szombaton sötét odúikba húzódnak vissza, hogy ott kis gyermekeket áldozzanak fel.”

Kik voltak és kik antisemiták?

A zsidók és a zsidósajtó azt akarják elhiteni a közönséggel, hogy az antisemitizmus nem egyéb, mint a középkori sötétségnek és a vak fanatizmusnak kifolyása, és hogy az antisemiták úgy a „modern” műveltség, mint az erkölcsiség legalsóbb fokán állanak”; és azért kell, hogy ők, t. i. a zsidók vegyék a keresztények nevelését kezökbe, és tanítsák őket emberségre és (persze zsidó) erkölcsre! (Még csak az kellene, hogy egész Európából egy második, és pedig sokkal javított (?) Sodorna és Gomorrha kiadását csináljanak.)

Mi pedig azt állítjuk, hogy antisemiták voltak, mióta zsidók vannak a világon., és fognak lenni, a meddig zsidók lesznek a világon. Mi tehát keresztény szeretetből kívánjuk, hogy *ezen alapon* az antisemiták szűnjenek meg minél előbb.

Hogy az antisemiták azonnal keletkeztek, a mint a zsidók a történelemben felmerültek, mutatja azoknak históriája Egyiptomban, a hol uzsoráskodásuk, roppant tisztátalanságuk, a nép véghetetlen kizsárolása és annak demoralisátioja, végre képtelenségök és használhatatlanságuk miatt minden erőfeszítéssel járó munkára az egyiptomiak gyűlölték, és az országból kiűzték őket.

Nemkülönb en ismeretes dolog, hogy a rómaiak is gyűlölték a zsidókat, és megvetették. Tacitus ezeket mondja a zsidókról: *Judaeorum mos sordidus et absurdus est, projectissima ad libidinem gens, et adversus omnes altos hostile odium.* (A zsidók erkölcsé piszkos és utálatos, a legundokabb bujaságra hajlandó, és minden más népek irányában ellenséges gyűlölettel viselkedő népfaj.)

Továbbá azt beszéli, hogy a rómaiak ellen fellázadván, Titus, később pedig Hadrián *őket nyilvános vásáron azon állatok árán adták el, melyektől maguk irtóznak.*

A zsidók *Vespasian* óta saját országot nem bírtak, némely kis helységeket kivéve a „boldog Arábiában” nem messze a Verestenger partjától. Azonban Mahomed, a ki eleintén a Mekától északra eső kis kolóniát kímélte, később elpusztította, úgy, hogy Mahomed óta megszűntek önálló népet alkotni.

Hogy azonban nem csak mi, (mondom antisemiták) hanem az újabbkori népeknek legműveltebb emberei, mint: írók, philosophusok, királyok és fejedelmek a zsidókról a legrosszabb véleményben voltak, és rólok úgy is nyilatkoztak, a következő idézetek világosan bizonyítják.

Így „Voltaire” következőleg nyilatkozik a zsidókról.*)

„A zsidók históriájában csaknem minden, a mi emberi, utálatos.”

Más helyen meg azt mondja: „Valószínű, miszerint csak kevés római méltatta egy rabszolga népek annáljait figyelemre, mely nép minden más szomszéd nép által egyformán megvetetett.”

Szintúgy ugyanazon helyen: „Kell, hogy Titus idejébe helyezkedjünk vissza, hogy megfoghassuk, hogy mily undort és megvetést kelthetett a zsidók históriája a rómaiaknál, az akkor ismert világ meghódítói és törvényhozóinál.

Hogy továbbá a zsidóknak más népfajok iránti gyűlöletéről

*) Voltaire Sur l'esprit et les moeurs des nations. XLV.

tanúskodjék, azoknak szent imádságait hozza fel, és azt mondja: „Ha az Úr Isten népének (a zsidóknak) minden imádságát meghallgatta volna, bizonyosan csak zsidók maradtak volna a földön, mert ezek gyűlöltek minden más népet, és azoknak elpusztulását kérték és kérik mai napon is Jehovájoktól; de viszont gyűlöltettek és gyűlöltetnek mai napon is minden más nép által.”

És midőn a zsidókról mint kegyetlen és vérszopó népről szól, a következőket hozza fel *Józua* könyvéből: „Miután *Jericho* város falai beomlottak, annak minden lakosai: vének, asszonyok, szüzek, gyermekek, sőt az állatok is Jehovájok dicsőségére megölettek. Csak egy asszony, egy vásárolható kéjhölgy lett megkegyelmezve, mivel a zsidók kémjeit házában rejtve tartotta „

Szintúgy olvasható *Józua* könyvében: hogy miután a zsidók vezére Kánaán egy részét meghódította, ezen ország 31 fejedelmét felakasztatta, mert tüzhelyöket, asszonyaikat és gyermekeiket védeni merészelték.

A zsidók egyébiránt nemcsak más népek iránt voltak vérengzők és a kegyetlenségig bosszúállók, hanem a saját vérök irányában is, mihelyt azok egy része elpártolt tőlök. Így el van mondva saját történelmükben, hogy miután Aaron az arany borjút elkészítette és kiállította volt az imáadásra, a Leviták

megöltek.....	30.000 zsidót,
Koráh fellázadása következtében elégettetik.....	250 „
Döghalálban ugyanazon vétség miatt elvész.....	14.700 „
Meggyilkoltatik.....	24.000 „
mert a Madianiták leányaival összeadták magukat.	
A Jordán-átkelésen megölnek	42.000 „
mert a Shiboletth szót nem bírták hibátlanul kiejteni.	
A Benjamiták agyonvernek.....	40.000 „
viszont a többi törzsök lekonczolnak a Benjamiták közül	
	45.000 „

Hogy miként dühöngtek a zsidók királyai egymás véreben, a királyok könyvében van megírva. Ugyanis ott áll, hogy Sanl királyuk öngyilkosságra szoríttatik. Két fia, Isboseth és Mephiboseth meggyilkoltatik.

Más két fia Saulnak, és 5 unokája, a kiket Dávid a Gibeonitáknak kiszolgáltatott, azok által keresztre feszítetnek.

Továbbá azt parancsolja Dávid *Salamon* fiának, hogy bátyját *Adoniát* és hadvezérét *Joabot* ölje meg. *Ássa* király egy részét a jerusalemi népnek lekonczoltatja. *Bagsa* megöli *Nadabot*, *Jeroboam*

fiát és minden hozzátartozóit, *Jehu* szintén zsidó király megöletti *Joramot* és *Ochosias*, *Achábnak* 70 fiát, *Ochosias* 40 testvérét és azoknak rokonait és barátjaikat. *Athalja* meggyilkoltatja minden unokáját *Joast* kivéve, maga pedig a királynő, *Jojada* főpapjok által gyilkoltatik meg. *Joast* szolgái ölik meg; *Amazius* meggyilkoltatik. *Solium* megöli *Sácharját*, *Menachem Sallumot*, és *Thirza* városának minden terhes asszonyát „marczangoltatja.” *Pekajaht*, *Menachem* fiát, *Pekáh*, *Remolja* fia gyilkoltatja meg; ez pedig *Hosea* keze által esik el. *Menasse* számos zsidót ölet meg, a zsidók pedig *Ammont* *Menasse* fiát ölik meg.

És így megyén ez végig a zsidó királyok uralma alatt. Mindezek után gondolható volt-e, hogy ezen ország, ezen nép saját kormányzata alatt megállhasson? és nem-e sokkal természetesebb, hogy azt a legelső idegen hódító hatalma alá kerítse és rabszolgává tegye?
(Folytatjuk.) Nendtvich Károly.

יהי אור

Jehi or! – Legyen világosság!

XI.

A Talmud elvei a gyakorlatban.

Többet a zsidók hazugságairól írni fölöslegesnek tartom; tudja a gyakorlati életből mindenki, aki zsidóval, érintkezik. Áttérünk ezennel bűneik egy másik osztályának megvilágítására, melybe a következők sorozandók:

❷ *Csalás, lopás, sikkasztás, rablás, uzsora, plagium és hasonfélék.*

Valahányszor e szót „izraelita” kimondjuk, mindannyiszor eszünkbe kell jutni a csalás fogalmának is. Hallottuk ugyanis Ja'akof patriarkha nevééről, hogy az *csalót, rászedőt* jelent (rászedte Ezsávot, bátyját, az atyai áldással); amit viselni megunván és restelvén, „Izrael” nevet vön fel. Nem akarok megemlékezni az egyiptomi arany és ezüst tárgyak elorzásáról, s más egyéb csalásaik és lopásaikról, melyekben mint nemzet vőnek részt; elég az, ha a köznapi tapasztalás tanúsította tolvajlásaik és csalásaik eredeti forrásáig, a Talmudig hatolunk: hisz a főrabbinus szerint ez a zsidók tükre!

Gyakran dicsekesznek a zsidók – és nem egy ker. utánuk majmolja, – hogy ők erkölcsösebbek más népnél; hogy közülök kevesebben ülnek börtönben, mint mások közül. Én azt mondom, hogy ha a ker. hatóság minden zsidót hűvösre tétetne csak minden 10-ik csalásért, orgazdaságért, sikkasztásért, ha csak mindennek 10-ed része is jut napfényre: nem létezhetnék „zsidóüldözés”, mindnyájan biztos helyen volnánk; Nabu-Kudur-Usszur-ra és Babyloniára volna ez esetben Európának szüksége. –

Ki számlálja el ama képzelhetetlen mérvű csalásokat, szédelgéseket

melyekkel egy-egy Hirsch, Erlanger, Bleichröder, Rothschild vagy egyéb zsidó báró, bankár, vasút, raktár vagy egyéb vállalkozó zsidó államokat, városokat, népeket és egyeseket iszonyú módon rászéd, megcsal, kirabol és fosztogat? – Hányszor olvassuk a lapokban, hogy ez és ez a zsidó talmi aranyat ad el arany gyanánt! – Hogy zálogba tett értékeket eladnak vagy kicserélnék a zálogos zsidók. Hányszor olvassuk, hogy szegény földművesektől elrabolják gabnájukat, ökreiket, arany gyanánt adott réz játék-pénzen. Bor, katonai szerelvények, étkek, kelmek, mindennemű. és fajú mértékek, bankjegyek, állam és egyéb értékpapírok, okmányok hamisítása kizárólag a zsidók és azok gyakorlata, a kik a zsidóktól tanulták – A *12 Röpírat* nem egy levelezője mutatá ki már példákkal, hogy a zsidók mi módon oktatnak gyermekeket lopásra, hogy így szerzett gabnán, tojáson, kenderen, kukoriczán tőlük édességet, gyűrűt, pipát s más egyebet vásároljanak. Tolvajoknak, rablóknak nincs biztosabb fészük, mint a zsidó odúja. A new-yorki rendőrség minden him-hám nélkül kimondá, hogy a lopott jószágok úgyszólván nem is keresendők, mert az bizonyos, hogy az apró zsidóknál mind megtalálhatók; ezekhez a rendőrség mint bizonyosra mehet. Orvgazdaságra alkalmasabb ember a zsidónál nem is képzelhető. Szegényes, rongyos és szennyes külsejével játsza a „szegény embert”, mert hisz „ha valaki szegény, azért még nem mindjárt becstelen is.” Ravasz tekintetével utánozza az ártatlant, az üldözöttet; rondaságával elriasztja a nála kutatni akarót; hazugságaival, megátalkodott tagadásával, ha kell, hamis esküjével elüti magától a gyanút, annál inkább pedig a bizonyosságot. A zsidó született orvgazda!

A csalások egy egész új osztályát képezi a zsidó sajtó. Ennek más célja nincs is, mint „közvélemény” gyártás a zsidó érdekek előmozdítására. Silány zsidó firkászokat, tisztos ker. írók és művészek hátrányára, égre-földre magasztalnak, hirdetnek ronda lapjaikban, s a rövidlátók, az önmagukat tájékozni nem tudók, utánuk hápogják a zsidó költők, zsidó színműrirok, zsidó tárczairók, zsidó hírlapírók, zsidó „nyelvészek”, zsidó „tudósok”, zsidó doctorok és zsidó képfaricskálók magasztalását és dicsőítését. Ez mind csalás; a közvélemény, a művészet, az irodalom és tudomány megcsalása. Ide sorozandó a többi között a híres Shapira zsidó szédelgése, melylyel 5 millió fontot akart az angol nemzettől zsarolni Mózsés könyvein (tehát saját sz. Írásukon) elkövetett becstelen hamisításával. 50.000,000 frtot csalás- és hamisítással szerezni akarni! Iszonyú! – ilyet csak zsidó tehet!

Nem is akarom megkísérlem a zsidóság e fajta gonoszságainak minden zegét-zugát felhajsolni.

Vegyük azonban a nyíleges helyzetet. Szedje valaki össze egy évnék összes lopást és csalási adatait, semmi tekintettel az arányra; adja össze a lopott dolgok értékének összegét és hasonlítsa össze azzal, amit a zsidók ugyanazon időközben csálnak és lopnak: meg fogja látni, hogy ha minden cigány, csavargó stb. tolvaj volna is, az általuk orzott tárgyak értéke távolról sem érne fel avval, amit csak *egyetlen nagy börze-zsidó egyetlen szédelgéssel csal és lop.*

Hogyan lehet ez? – Úgy, hogy a cigány, a csavargó, az elkorcsosult magyar ha lop vagy csal: inség, nyomor, szegénység által kényszerül; a zsidó? – *Természeténél és tanainál fogva.* Míg a ker. nemzeteknél – bármely felekezethez tartozzanak is, – a csalás, lopás, stb.

bűn, bárkinek kárára történjék is *az*: addig a zsidónál csak hitsorsosa irányában bűn az, *mások irányában nem*. – Innét van, hogy valamire való keresztény ember nem hazudik, nem csal, nem lop; zsidónál édenben, a hitetlent megcsaló vagy meglopó éppen nem szűnik meg „tisztességes” zsidó lenni. Hitetlent már most épp oly könnyen és nyugodt „lelkiismerettel” csalhat, lophat meg egy bátyus zsidó, mint egy orvos, rabbinus, bankár, író vagy bármely tudós vagy czaddik zsidó (kegyes, sz. zsidó).

Csodálatos az a részrehajlás, melyet a ker. hatalmak a zsidók előnyére gyakorolnak; míg, ha valamely felekezet tanítja, hogy bűn fegyvert fogni embernek embertársa ellen, azt tüzzel-vassal üldözik, habár az elv helyes is: addig a zsidóval szemben mi sem történik: bármennyire ismert dolog legyen is a társadalomra nézve veszedelmes gyakorlata, a csalás, lopás, rablás, uzsora s más efféle. Miért nem vizsgálattatják meg a ker. hatalmak e bajok forrásait? – miért nem iparkodnak ily veszedelmes tanokat és elveket kipuhatolni, s ha megelik, csirájukban elfojtani? – miért oly érinthetetlen sz. dolog a zsidóság? – Gonoszságaik védelmére még dühösebben rontanak elő a hatalmak fegyveresei, hivatalnokai mint maguk a zsidók; talán végre is a zsidóknak van igazuk: hogy mi pogányok tartozunk őket még vérünk árán is megvédeni, mivel ők a Jehova népe, nélkülük a világ nem létezhetik!

Talán nem tudják a hatalmasok, hogy „a zsidók ily kárhozatos tanokat vallanak? – Talán azt hiszik, hogy mi felforgató, fanaticus antisemiták fogunk a zsidókra oly tanokat, melyeket ők nem is ismernek? Legalább ilyesmi látszik következni a hatalmasok eljárásából. Ellenünk lármáznak amaz emberek; bennünket vádolnak izgatással: akkor izgató és bujtogató minden jogtudós, lázító minden bíró, aki a gonosztevők erkölcsstelen üzelmeit vizsgálja, kideríti, napfényre hozza. Mi sem teszünk egyebet, csak a zsidók erkölcsstelen tanainak egy részét (a kezünk ügyébe” esőt) fürkészszük és adjuk át a nyilvánosságának. Ha kételkedik a hatalom állításaink megbízhatóságában: vizsgálta meg idézeteinket és azután ítéljen, statáriumozzon; mert az ököl, a nyers vadság nem érv, durva erőszak nem mossa tisztára a Talmudot, a zsidóságot és pártfogóikat. Az igazság hatalmasabb a szuronynál, a golyónál; az igazság élesebb a kardnál, és magasabb minden földi hatalomnál.

Lássuk már most a zsidók tanait, mint méreg-forrását mindennapi gonoszságaiknak; lássuk a zsidóság „tükrét”, a Talmudot és a talmudista rabbinusok és „förrabbinusok” nyilván kiírt, de nyilvánabban eltagadott, elhazudott tanait és elveit.

Átalánosan ismert tan a zsidóknál, hogy a Jehova körül vitte vala törvényeit minden népek között, kínálván velök őket, hanem ezek visszautasíták; miért is utoljára a zsidókhöz fordult, ezeknek is megmutatta, s íme ezek készségesen elfogadták. A Jehova ennélfogva megutált minden népet, s megbüntetendő nyakasságukért: *javaiikat elkobozta és a zsidóknak adta*. – E tan Mózes V. könyve következő szavain alapul: „Föltűnt Fáran hegvén . . .”*) Salamon r. Izsák fia e helvet magvarázva így szól: פתח לבני עשו שיקבלו את התורה ולא רצו הלך אל הר פארן ופתח: פתח לבני ישראל: לבני ישמעאל שיקבלוה ולא רצו ואתה לישראל:

*) Deut. XXXIII. 2.

ajánlá (a Jehova), hogy fogadják el a törvényt, de ezeknek nem tetszett; elment (ezután) Fáran hegyére, és fölajánlá Ismael fiainak, hogy fogadják el, de ezeknek sem tetszett: ekkor Izraelnek (ajánlá föl és ez elfogadta). Olv.: Páthakh libué Észav sejikavlu esz hatthóro, ve-lo róczu; hálakh el bar Fáran, ufthakh libué Jismóel sejikavlúha, ve-lo róczu: veattho Liszróel. – Megjegyzendő itt, hogy „Észav fiai” kitétel alatt a keresztények, „Ismael fiai” alatt pedig a mohamedánok értendők; a Jehova pedig azért „tűnt fel Fáran hegyén”, hogy a pogányokat törvényeivel megkínálja. A *Bava Kama* iv. f.-ben még kibővíti, azt állítván, hogy minden nemzeteknek felajánlá a törvényeket, midőn pedig elfogadni nem akarták, hozzát teszi a Gemara: **מִפְּאָרָן הָדוּפִיעַ מִמוֹנֵי לְיִשְׂרָאֵל** Fáránról pénzüket (vagyonukat) Izraelnek közvagyonává tette. Olv.: Mэфáran hofia mammonon le Jiszróel. Más szavakkal: Jehova nehezeltvén a törvényeit visszautasító népekre, vagyonukat elkobozta és Fáran hegyéről a zsidók szeme közé csillogtatta, mint fényes tárgyakat (aranyat) szokás, hogy a zsidók odajöjjenek és vegyék el. Azután: **גִּילָה מִמוֹנֵי וְהִתִּירֵי** Felfődte pénzüket és kitérta! Olv.: Géla mammonon ve-héthiro. Vagyis: a zsidóvá lenni nem akaró nemzetek vagyona gazdátlan birtok, azok pénze és értéke szabad zsákmány; a mely zsidó akarja, tiszta lelkiismerettel tulajdoníthatja, veheti el: mert senkié! –

Menjünk azonban tovább! Habakuk prof. imádságában (c. III. 6.) ezen szavak olvashatók: „Megállott és megmérte a földet. Megtekintette és szétszlatla (szétszórta) a nemzeteket.” A zsidók ezt a helyet is érvül használják föl iménti istentelen tanuk bebizonyítására, Ugvancsak a Gemara ezt így magyarázza: **אֵיךְ זֶה מִצּוֹת שֶׁכָּבְלוּ עֲלֵיהֶם בְּנֵי נִיחַ כִּיּוֹן שְׁלֹא** – **אֵיךְ זֶה מִצּוֹת שֶׁכָּבְלוּ עֲלֵיהֶם בְּנֵי נִיחַ כִּיּוֹן שְׁלֹא** : **קִיּוּמוֹ עַמֵּד וְהִתִּיר מִמוֹנֵם לְיִשְׂרָאֵל**: Megvizsgálván a (Jehova) a 7 parancsot, melyet Noakh fiai elfogadtak, mivel pedig/azt meg nem tartották, (el nem fogadták az Edomiták), megállott, és pénzüket Izrael számára föl-tárta. – Olv.: Ráá 7 miczváosz sekavlu aléhem bné Noakh k'jóu sello Kajjúmu, ámad vehéthír mammonon Liszróel. – Más szavakkal: Aki nem zsidó, vagy zsidóvá nem lesz: annak pénze a zsidók közvagyonát képezi, és minden zsidó szabadon elveheti, mert a Jehova az ily hitetlenek pénzét (és vagyonát) a zsidóknak ajándékozta.

„Úgy vélem, ez elég világosan van mondva; érthet belőle a hatalom, minden egyes ember, az egész ker. társadalom, a sajtó, a képviselő testület: szóval, minden ép eszű ember. Kívánni való, hogy a törvényhozás gondoskodjék cikkekről ily, még a communismust is arczulverő elvek és tanok kísöprésére. – Minek mondjam, hogy e tanok képezik kútforrását a főntebb röviden vázolt gonoszságnak, melylyel a zsidók szemérem nélkül csálnak, lopnak, rabolnak, sikkasztanak, zsarolnak mindent, mindenütt, mindenkor. Innét értjük meg a rengeteg szédelgést, speculation hamis bukások, orvgazdaság, sikkasztások beláthatlan számát, melylyel a zsidók a ker. társadalmat elárasztják.

A jelen Gemara-magyarázatoknak alapjául a Bava Kama*) egyilt Misnája szolgál (a többi között, melyekre később még visszatérünk.) Ebben a Misnában rejlik csirája mind ama gonoszságnak, melyet zsidó

*) A Bava Kama (első bemenet, kapu) mint a Talmud leírásánál a májusi füzeten megjegyeztük, dühös zsidó könyv. Helyzetére nézve a Talmud Bavli IV. sorozatának Nézikin (a károkról) első könyve. A jelen idézet annak IV-ik fejezetéből való, melynek 3-ik, egész Misnája.

a nem-zsidók javai irányában elkövet. Ki van itt nyilván mondva, hogy zsidónak mások jószágában kárt tennie szabad, megtéríteni éppen nem tartozik! – Ha van igazság Isten ege alatt, tegye meg itt köteleességét a korona ügyésze. A förtelmes tan így hangzik: שׂוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּגְהָ שׂוֹר הַקֹּדֶשׁ וְשֶׁל הַקֹּדֶשׁ שֶׁנֶּגְהָ לְשׂוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל פְּטוֹר. שְׂנֵא' (שְׁמוֹת בֵּיא) שׂוֹר רָעֵהוּ וְלֹא שׂוֹר שֶׁל הַקֹּדֶשׁ שׂוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּגְהָ לְשׂוֹר שֶׁל עֹבְדֵי אֱלֹהִים פְּטוֹר. וְשֶׁל עֹבְדֵי אֱלֹהִים שֶׁנֶּגְהָ לְשׂוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל בֵּין תָּם וּבֵין מוֹעֵד מִשְׁלָם: נִזְק שְׁלָם: Ha izraelita ökre felökleli (szarvával megdöfi) a szent (t. i. áldozatra szánt) ökröt, vagy a sz. ökör megökleli az izraelita ökrét: gazdája (tulajdonosa) szabad (nem bűnös), mert mondva van (Exod. XXI: 35): *Felebarátjuk* ökre, nem pedig sz. ökör. Ha izraelita ökre, bálványimádók ökrét döfi meg: gazdája nem tartozik (szabad); ha pedig bálványimádók ökre izraelita ökrét döfi meg: akár ártatlan, akár bűnös, az egész kárt megtéríteni tartozik. Olv.: Sor sel Jiszróel senógakh sor sel hekdés; vésel hekdés senógakh le-sor sel Jiszróel: pótur; senéemar (Sémosz 21.) „sor reéhu”, ve-lo sor sel hekdés. Sor sel Jiszróel senógakh le-sor sel ofdé elílim: pótur; vésel ofdé elohim senógakh le-sor sel Jiszróel, bén tam uvén múéd, m'salem nézek sólém.

Más szavakkal: Ha zsidó ökre egy áldozati ökröt öklel meg, vagy megfordítva: ez csupa baleset; érte senki sem felelős. Azonban ha zsidó ökre (cselédje, bármije vagy önmaga) nem zsidó ökrében (cselédjében vagy bármely jószágában) kárt tesz: a zsidó nem bűnös, noha a gazda felelős cselédje vagy marhája által okozott károkért. Ellenben, ha nem-zsidó, vagy ennek cselédje, barma okozna kárt zsidónak, az ilyen, zsidó birok által elítélendő, akár bűnös akár ártatlan!

Mi más ez, mint a rablás, csalás, zsviványságnak vallás által szentesített tana? – Ha ezt a törvényhozás megtűri, akkor bünt követ el saját törvényei, önérdéke, a jog és minden isteni és emberi intézmények ellen. Majd meglátjuk mit teend ily tanok megfékezésére a tövényhozás!!

Még némely „anti-semita” is szörnyűködéssel hallja a zsidókat felszabadított törvényezik eltörlésének említését „a XIX. században”; hát én azt kérdezem: melyik undokabb barbárság, megtagadni a rá érdemtelenektől a kegyadományt, mint pl. a zsidók fölszabadítása; vagy a szabad rablást, csalást, tolvajlást hitczikk gyanánt valló felekezetet a törvény, és ha kell, a szuronyok hatalmával megvédni? – Feleljenek erre- a jogtudósok és erkölctan-tanárok!

Csak annyit jegyzek még meg, hogy én e témát még folytatni fogom, végleg kimutatandó a zsidók kárhozatos, romboló és erkölctelen voltát a ker. társadalomra. Nekem nincs „ezer fényes porosz tallérom”, és ha volna sem adnék a zsidónak; de *fejemmel állok jól, hogy e tan így foglaltatik a Talmudban (Misnában)*. Hivatkozhatik rá bármely jogtudós, bölcsész, hitszónok, theologus Isten és ember előtt; ne féljen, hogy akár a „főrabbinus”, akár pedig a bpesti „rabbi szeminárium” eltagadni bírja vagy merészelve.

Kérem e lapok minden olvasóját, akinek Istene és lelke van: óvják szerencsétlen népünket e szabad martalóczok, e szárazföldi kalózok szurkos körmeitől.

Ceterum censeo perfidam Judaeorum gentem exilio plectendam esse!

Avellanus.

A berlini városi választások és az október 25-ki nagy népgyűlés Berlinben.

Hogy minő hiba volt a németországi antisemita mozgalom központját Szászországba: Drezdába, illetőleg Chemnitzbe helyezni, s e központot nem *Berlinben* felállítani, arról az első drezdai nemzetközi kongresszus óta lefolyt események s legújabbán a Berlinben végbement dolgok mindenkit meggyőzhettek.

Az antisemita mozgalom vezetői Drezdában és Chemnitzben képteleneknek bizonyultak a rájuk ruházott nagy feladat teljesítésére. Egymás iránti kicsinyes személyeskedés, torzsalkodás a fölött: a drezdaiak lapja tekintessék-e a párt központi közlönyéül avagy a chemnitzieké, – foglalkoztatták azóta majdnem szünet nélkül ott az antisemitákat stb. Szóval kiderült, hogy a németországi mozgalom vezetésére *Berlin* van hivatva, s nem holmi provinciális krähwinkli.

Mi eleinte megütközéssel, majd méltó felháborodással szemléltük ezen kietlen dolgokat, s már-már képtelennek kezdtük tartani a német nemzetet arra, hogy egy nagy európai mozgalom élén álljon, s azért, amint olvasóink előtt is bizonyára ieltünhetett, hónapok óta a Németországban végbementekről úgyszólván *meg* sem emlékeztünk.

Az elhibázott szervezés folytán Németországban látszólag beállt stagnáció azonban csak *látszólagos* volt. Épen abban áll az antisemita mozgalom életereye, hogy bármi hibákat, mulasztásokat kövessenek is el egyes, hívatlanul feltolakodott vezetői, a mozgalom csakhamar kiheveri ezen hibák és mulasztások káros következéseit nemcsak, de sőt a parázs a hamu alatt mind tovább harapózik, s egyes alkalmas pillanatokkor az elleneink által kialvónak vélt és hirdetett tűz még hatalmasabban lobog fel, mint annakelőtte.

Ennek fényes bizonyítékát szolgáltatta a múlt hóban Berlin városa.

A „12 röpirat” olvasói emlékezhetnek arra, hogy 1881-ben a német birodalmi gyűlési választásoknál Berlin valamennyi választókerületében megbuktak az antisemita (illetőleg konzervatív) jelöltek. Az antisemita választók száma » az egész városban nem tett többet ki 7-8 ezernél.

Az azóta lefolyt 2 év alatt az antisemita választók száma *huszonnégy ezer*-re emelkedett, amint ez a f. évi október 22-én végbement városi bizottsági tagok választásánál kiderült, a mely

alkalommal beadatott 40 ezer haladópartí (zsidópartí) szavazat, 24 ezer antisemita és 8000 sociáldemokrata szavazat. Összevéve tehát a zsidópartí és socialista szavazatokat, 48 ezer antisemita-ellenes szavazat ellenében, a 24 ezer antisemita szavazat az összes választói létszámnak egy-harmadát képezi.

A haladás két év óta tehát roppant nagy; s remélhetőleg a jövő évben végbemenendő birodalmi gyűlési választásokig a szavazati arány az antisemiták részére még kedvezőbbé fog alakulni, s így bizton várható, hogy a jövő évi választásoknál Berlin legalább is 3-4 *határozott* antisemita birodalmi gyűlési képviselőt fog választani.

Akkor aztán nem egyedül a magyar parlament lesz az, amelynek kebelében hivatalosan megalakult antisemita párt fog működni, hanem a német birodalmi gyűlés fog e tekintetben az európai parlamenteknek jó példával előljárni.

A f. é. októberi berlini választások még egy fölötté nagy haladást tüntettek föl. Ugyanis tényleg 1881-ben az antisemiták nem a saját zászlójuk alatt, hanem a konzervatív párt zászlója alatt küzdöttek, e párt neve alatt szerepeltek, s ennek csak pusztá segélycsapatát képezték; holott a f. é. októberi választásoknál a konzervatív név végleg eltűnt, s a 24 ezer választó mint *antisemita* párti ment a küzdelembe, s ezzel az *antisemita párt* zászlója nyíltan ki lett tűzve.

A választási falragaszok is csak az *anti sémitákhoz*, s nem a konzervatívekhez szóltak. Ezen falragaszok egyike így szólt:

„Wählet keinen Juden!

Nur die allergrössten Kälber

Wählen ihren Metzger selber.”

(Ne válasszatok zsidót! Csak a legnagyobb borjúk választják magát az ő mészárosukat.)

Az agitációnak meg is lett az az eredménye, hogy a városi tanácsba hét antisemita, köztük Pickenbach Vilmos is, beválasztatott.

Az antisemita párt növekedésére Berlinben, az ott nagy, mondhatni lázas figyelemmel kísért tiszta-eszlári peren kívül nagy befolyással volt az új-stettini zsinagóga leégése tárgyában két év óta folyt, s a köslini esküdtszék ítéletével f. é. október 23-kán befejezett bünper is.

A „12 röpirat” olvasói emlékezhetnek arra is, hogy ezelőtt több mint két évvel, a Nyugat-Poroszországban levő Neu-Stettin vá-

rosában a zsinagóga leégett kevéssel azon idő után, hogy Henrici egy, e városban tartott népgyűlésen szónokolt. Az ottani zsidók s utánnuk az egész világ zsidó sajtója azt híresztelte, hogy a zsinagógát a Henrici által „fanatizált” antisemiták gyújtották fel. A vizsgálat folyamatba tétetett, s a hosszadalmas eljárás folytán kiderült az, hogy a roskadozó zsinagógát a neu-stettini zsidók maguk gyújtatták fel zsidók által a célból, hogy a magas tűzbiztosítási összeget felcsíphessék; hogy továbbá a „leégett” hitközség e czímen könyöradományokat gyűjthessen; – egyúttal pedig, hogy az antisemita agitációt kompromittálhassák azzal, hogy azt híresztelhessék, miszerint a zsinagógát, Henrici beszédei folytán, *antisemiták* gyújtották fel.

A zsidók azonban e furfangosan kieszelt cselrel rútol felsültek; mert a per kimenetele az lett, hogy a gyújtogatásban részes zsidók a köslini esküdtszék által f. é. október 23-kán elítéltettek, nevezetesen pedig idősb Heidemann 3 havi, ifjabb Heidemann 6 havi fogságra, s id. Lesheim 4 évi fegyházra; Lesheim Leo pedig javítóintézetbe küldetett. (NB. A Budapesten megjelenő „Neues Politisches Volksblatt” zsidólap az ítélet eredményét közölvén, az elítélteket *antisemitáknak* mondja lenni. Így bolonditják a zsidó lapok bárgyú olvasó közönségüket.)

A berlini városi választások örvendetes jelenségei és a neu-stettini zsinagóga felgyújtása iránti perben kelt bírósági marasztaló ítélet igen alkalmas anyagul szolgáltak egy népgyűlésen való fejtegetésre, s e kedvező alkalmat a német antisemiták egyik vezérférfia *Sonnenbergi Liebermann* nem is mulasztotta el kihasználni; minélfogva múlt október 25-kére a „Bockbrauerei” tágas termeibe egy nagy népgyűlést hívott egybe.

E népgyűlés lefolyásáról álljon itten a következő, hozzánk beküldött részletes tudósítás:

A zsidókérdés és az új-stettini zsinagóga égése.

Ez volt a tárgy, a melynek megbeszélésére a „Német Népegylet” október 25-kének estéjére a berlini Bock-sörház termeibe népgyűlést hívott egybe. Daczára annak, hogy csak két napi idő állott rendelkezésre a gyűlés előkészületeire, s ezért annak kihirdetése csak egyszeri falragasz és néhány újsághirdetés útján való eszközölhető, és daczára a rosz időnek a város minden részéből oly nagy embertömegek jöttek össze, hogy az új nagy termet is kinyitani és egy rögtönzött szöszéket kellett a helyiség azon pontján felállítani, a hol az egymással háromszögöt képező két nagy terem mindegyikéből látható volt az emelvény, minekutánna a két termet elzáró üvegfal eltávolítottatott. Nemsokára az új terem is a legutolsó helyig elfoglalva lett; az ajtókat be kellett zárni, s egész csapat újonnan érkezőknek vissza kellett térniök. Mások a kertben a terem

ablakai alatt foglaltak állást. Mivel a Bock-sörház egyesített termei jelenleg tán Berlin legnagyobb gyűlési helyiségét képezik, lehet állítani, hogy az október 25-iki gyűlés a legnagyobb volt azok között, a melyeket a legutóbbi évek alatt Berlin látott. Legkisebb számítással ötezerre lehet á jelnvoltak számát tenni. Előre is megjegyzzük, hogy a gyűlés elejétől végig egyenesen mintaszerű magatartást követett. Virchow úr itt szemével meggyőződhetett volna, minő nyugodtan és méltóságteljesen tudják Berlin német polgárai magukat viselni, a kiket ő újabban is „söpředék”-nek (canaille) nevezni vakmerősködött.

Beck úr az elnök háromnegyed 9-kor nyitotta meg az ülést néhány a rend fenntartását illető figyelmeztetéssel, s egy lelkesülten fogadott „Éljen”-t kiáltott császár ő felségére. Erre az est szónoka, Sonnenbergi Liebermann úr emelt szót, és már az első mondatoknál eltűnt a terem hátsó részében levők azon aggodalma, hogy tán nem fogják hallhatni onnét az előadást. Az egész három órai beszédből minden szó a hatalmas termék legszélsőbb zugáig hallható volt, sőt még kunt a kerti ablakok alattiak is hallhattak mindent.

„Uraim,” – így kezdé L. úr, néhány bevezető mondat után, – én önöknek ma egy gyűjtő beszédet (Brandrede) fogok tartani. Persze nem azon értelemben, a mint elleneink szívesek szüntelen reánk fogni, hanem mivel én önöknek két tűzről, két égésről fogok beszélni. A kicsiny tűzről: a zsinagógai tűzről és egy nagy tűzről, a melyet zsidókérdésnek hívnak. Mindegyiküknek egy közös jellemvonásuk van: mindegyiket a zsidók gyűjtötták.” – Szónok ezután kifejti, hogy se az idő nem engedi meg se szükség nincsen rá, hogy a köslini esküdtszéki tárgyalást részleteiben itt ismertesse. A jelenlevők úgyis kellőleg értesülve vannak róla az újságokból. – Erre azon viszonyok rövid ismertetése következik, a melyek Neu-Stettint mint az antisemita agitációra különösen előkészített talajt tüntetik fel. Hallatlan nyomorgatások, uzsora stb. útján történtek ott. A zsidóság igen számos ott, és gazdagságát mindennemű fényezés útján fitogtatja. Csak a zsinagóga nem illett össze 1881-ben & zsidó község vagyonságával. Ódon, düledékeny s nagyon kicsiny volt. Néhány napra rá, hogy dr. Henrici Neu-Stettinben egy lelkesülten fogadott beszédet tartott, kitört a zsinagógai tűzvész, és feltűnő egyértelműséggel úgy az ottani mint a berlini, sőt az összes európai zsidók és zsidólapok részéről is az antisemiták voltak mint gyűjtogatok feltüntetve. Erre felolvastattak az akkori sajtónak, nevezetesen a „Neustettiner Zeitungénak, a „Berliner Tageblatt”-nak, a „Volkszeitung”-nak, a „Börsen-Courier”-nak és a „Kölnische Zeitung”-nak nyilatkozatai, kritikai megjegyzések hozzáadásával. Szónok ezután áttér az 1881. júliusban történt pomerániai zsidókravallokra, s emlékeztet a zsinagóga-égésnek a porosz képviselőházban 1882-ben történt fölemlítésére is. A hivatalos gyorsírói tudósításból L. úr felolvassa Virchow és Richter Jenő nyilatkozatait, s kimutatja, miként használta fel különösen ez utóbbi „felelőség nélküli képviselő” a szólási szabadságot a rágalmazási szabadságra, s miként hártotta a neu-stettini gyűjtogatás értelmi szerzőségének vádját az antisemita mozgalom vezetőire. Az ezen insinuációkat visszautasító nyilatkozatai Puttkamer és gróf Clairon d’Haussonville minisztereknek is felolvastatnak.

Beszédének további folyamában Liebermaun úr a vizsgálat folya-

mára s a vád emelésére tér át. Azon eljárási mód, melylyel a „Berliner Tageblatt” a tárgyalások megkezdése előtt hangulatot iparkodott csinálni a vádlottak mellett, méltó megvilágításban részesül. A per menetét szónok csak röviden körvonalozza, míg az államügyész vádbeszédét egészen felolvassa, s különösen azon mondatra hívja fel a gyűlés figyelmét, a melyben Pinoff úr (különben zsidó. – Szerk.) a bűntény indokaiul ezeket mondja: „Ők (a zsidók) utakat módokat kerestek, melyekkel a törvényhozási tényezők előtt világossá tegyék, hogy az antisemita mozgalom nyilvános erőszakoskodásokra vezet, a közbékét veszélyezteti, s hogy e szerint parancsoló szükség, az antisemita mozgalomnak törvényes utón határt szabni.”

S ebben rejlik a legtetszetősebb magyarázata valamennyi németországi zsidókravallnak. Szónok szilárd meggyőződése szerint azok majdnem kizárólag egyenesen a zsidók általi okozásra vezethetők vissza. Az orosz- és magyarországi zsidókravallók is, melyek a benszülötteknek a zsidók részéről való túrheterlen kizsákmányolása, által lönek előidézve, a zsidó sajtó által hasonlólag mindig a fentebbi értelemben lettek kizsákmányolva. A legképtelenebb túlzásoktól sem riadtak vissza, hogy hangulatot csináljanak az antisemiták ellen. Mellesleg még mindig üzleti szempontok is jutottak érvényre. Mértéktelen magas kártérítési követelés, spekuláció a németek könyörületességére és erszényére. – A zsinagóga felgyújtása iránti perben hozott ítélet reánk nézve igen örvendetes esemény. A súlyos gyalázat, a mely a zsidó sajtó által félrevezetett közvéleményben az antisemita mozgalmon feküdt, le van mosva, s visszahullott a tulajdonképeni bűnösök fejére. A hazug zsidó sajtó is ezen perben a bűnösökkel együtt el lett ítélve. – A zsidók által okozott nagy néptűzvész fölött, a melyet zsidókérdésnek neveznek, a történelem fog törvényt ülni és az esküdtek szerepét vinni.

Akkor is találkozának tán ugyan védők, történelem-hamisító leégett professorok (czélzás Mommsenre. – Szerk.) s hasonlók személyében. Azonban a világtörténelem ítélete mégis úgy fog hangzani, hogy a zsidók az egyedüli okai ama nagy tűzvésznek, a mely lángra gyújtatott, s ítélete ez lesz: „El az árja kultúrvilágból ezzel a néppel, a mely soha egyebet mást mint a békebontók szerepét játszott.” (Viharos tetszés) Neustettenben egy antisemita tette magát legérdemesültebbé a tűzvész oltása körül; remélljük tehát, hogy az emberek az antisemita mozgalomra annak idején szinte mint a haza megmentőjére fognak mutatni, s hogy e mozgalom akkor azon dicsőséget fogja igénybe vehetni magának, miszerint a bajok felfedezésével hozzájárult ahhoz, hogy a tűzvész még eloltható lett. Szónok azzal zárta be beszédét, hogy a jelenlevőket a nehéz küzdelemben való segédkezésre hívta fel. Mire a gyűlés éljenezve az antisemitikus nemzeti mozgalmat, a „Deutschland, Deutschland über Alles” dal éneklése közben éjfél felé szétoszlott.

Mindazok az ezerek, a kik a német polgárok ezen hatalmas gyülekezetében részt vettek, bizonyára azon meggyőződéssel tértek haza, hogy az antisemita mozgalom tán mégsem halt el, amint ezt a zsidó-sajtó időközönként nagy határozottsággal állítja.

A „Függetlenség” esetéhez.

Tartózkodva fogunk e szerencsétlen eset fejtegetéséhez. De kényszerítve vagyunk, habár csak röviden is, jelezni álláspontunkat, szemben a zsidó lapok s köztük *függetlenségi párti* lapok azon perfidiájával, melylyel a „Függetlenség” kiadóhivatalánál elkövetett könyöradomány-sikkasztásokat, s Verhovay Gyulának ezen dolgokban való állítólagos részességét az antisemitizmusra kenni, s ezzel mozgalmunkat ha nem agyonütni, de legalább megbénítani erőlködnek.

Nem ereszkedünk azon kérdésnek vitatásába, váljon ha a „Függetlenség” zsidó lap lett volna, követték volna-e azt az eljárást irányában, a mit tényleg elkövettek azzal, miszerint a nélkül, hogy Verhovay Gyula mint a „Függetlenség” felelős szerkesztő-tulajdonosa felhíva lett volna számadásra, az első sorban ő neki felelős öcsce elfogatásával kezdték meg az eljárást, tönkretéve ezzel magának Verhovay Gyulának és lapjának is hitelét; s mindezt épen akkor, a mikor a képviselőház már szétment a szüreti szünidőkre, s így Verhovay párttársai és barátai legnagyobbbrészt Budapestről már eltávoztak, de a kik, ha a ház együtt van, Verhovaynak a bajból a kellő időben való kirántására hihetőleg megtették volna a lépéseket.

Mert bizony a mi Verhovayn megtörtént, mai napság nem is olyan ritka eset. Ez is a zsidók által terjesztett egyik társadalmi betegség és a zsidók által kultivált iparág. Hasonló esetekben a kérdés az szokott a praxisban lenni, hogy tud-e az illető *azonnal* fizetni, pótolni tudja-e a kárt, még mielőtt a botrány nagyobb mérveket öltött?

Mondjuk, ezeket s az ezekhez hasonló dolgokat nem akarjuk ezúttal szellőztetni. Annyit azonban mégis kimondunk, hogy ha ilyen eset zsidónál vagy zsidó lapnál fordul elő, akkor a tett neve nem: *sikkasztás*, hanem „*rendellenességek*” (*Unregelmässigkeiten*), a melyeket a zsidó atyafiak „kárvallott” jakhecz-társuknál pénzzel hamarosan „*beheb*”-olni szoktak, – (szinte a zsidó terminológia szerint) „*rangírozva*” ekkép az ügyet; s aztán „spongyát rá!” – Ez is egy illusztrációja a zsidók és keresztények közt fennálló (?) „*jogegyenlőségnek*”, – a melyért pedig tudvalevőleg szegény Verhovay Gyula is rajongani szokott.

Ismételjük, mindezeket s az ezekhez hasonló dolgokat nem bolygatjuk. Mi bevárjuk az illetékes bíróság ítéletét, mielőtt magunk végítéletet mondanánk ezen odiózus ügyben. Mi őszintén kívánjuk, hogy Verhovay Gyula szerencsésen kimenőzzék ebből az affaireből; s akarjuk hinni, hogy ez sikerülni is fog neki.

De a midőn ezt tesszük, nem mulaszthatjuk el, szemben a zsidó és elzsidósodott lapok perfid eljárásával, és nem egy keresztény fajankó vagy zsidófullajtár híreszteléseivel szemben, az igazság érdekében kijelenteni azt, hogy Verhovay Gyula az „Országgyűlési antisemita pártkör”-nek tagja sohasem volt, annak megalakulásába s a *pártprogramm* megállapításába semmikép be nem folyt, s így Verhovay esete, bármily kedvezőtlen kimenetelű legyen is, az „Országgyűlési antisemita pártkör” ügyét, s ekkép az antisemita mozgalmat semmikép nem alterálhatja, annál kevésbé, mert hisz a zsidó lapok a minap újongtak örömükben, a mikor

(persze még ez affaire *előtt*) kihírült, hogy Verhovay Gyula nem lépett be a pártszövetkezet alapján létrejött „Országgyűlési antisemita pártkör”-be.

Mondhatnánk e fejezethez többet is. De úgy hiszszük, elég ennyi is azoknak”, a kik érteni akarnak s roszakarat nem vezérlí őket

A „Függetlenség” a tiszta-eszlári ügy felmerültének napjáig köztudomásúlag Istóczyznak egyik leghatározottabb ellenlábasa volt, a mint ezt Fekete államügyész helyettes a „12 röpirat” ismeretes sajtóperének tárgyalása alkalmával a „Függetlenség”-nek fel is hányta, felolvastván e lapnak egy, a korábbi időkben Istóczy ellen írt cikkét. Sőt a t-eszlári per folyama alatt is a „Függetlenség” kijelentette többször, hogy ő (a „Függetlenség”) nem antisemitizmusból sürgeti a sakterek eliteltetését, hanem csupán azért, mert „az igazságnak, a megsértett jogrendnek érvényt szerezni akar.” Maga Verhovay Gyula pedig minden kritikus nagy momentumok alkalmával megtagadta a szolidaritást velünk tisztavérű antisemitákkal. így történt ez egyebek közt a tapolczai kérvénynek f. é. januárban történt tárgyalásakor is. Kossuth Lajosnak az idei nevenapján tartott ferenczvárosi banketten elmondott felköszöntőjében pedig határozottan kijelentette, hogy neki „semmi köze ahhoz az antisemitizmushoz, a mely a jogegyenlőséget, a testvériséget megtagadja,” (t. i. a mely a zsidóemanczipáció eltörlését stb. pengeti); „az ő (Verhovay) antisemitizmusa a zsidókat csak magyar hazafiakká tenni, s őket a magyar nemzettestbe beolvasztani akarja, stb.”

No már kérem, ha ez is antisemitizmus, akkor Wahrmann, Falk és tutti quanti szinte antisemiták. (Amint a „Neues Pester Journal” a múlt szeptember végén Wahrmann urat tényleg meg is tette *antisemitana*.) olykép, hogy Wahrmann urat a képviselőház előtt összegyűlt néptömeg a házbajöttekor kipisszeggvén, a „Neues Pester Journal” Wahrmann úr e balesetének azt a magyarázatát adta, hogy azért pisszegték ki Wahrmann urat, mert *antisemitának* nézték. Ezt csak inter parenthesesini a zsidó sajtó hazug s népbolondító voltának bővebb kimutatására.)

Mindezeket a dolgokat már korábban is elmondhattuk volna, s kijelentjük, mikép nem egyszer tollunk hegyén is voltak e megjegyzések; de a mi az affaire *előtt* hallgatást parancsolt nekünk: az az volt, hogy mi azokat, a kik, hacsak távolról is, közeledni látszottak hozzánk, az egyenletlenség szításával elriasztani nem akartuk. *Ma* azonban ezen dolgok fölött továbbra is hallgatni, bűn volna részünkről azon ügy iránt, a mely ügynek szerény napszámosai vagyunk.

Verhovay Gyula és a „Függetlenség” *első sorban függetlenségi pártiak* voltak, s e párt érdekének alárendelték az antisemitizmust is; s azért, ha valamely pártnak kijut ebből a szerencsétlen ügyből a gyalázat, úgy ez *első sorban a függetlenségi párt*, a melynek a nevét a lap is homlokán hordozta, s a mely pártnak nem egy közlönye ez ügyből most tőkét akar csinálni az antisemitizmus ellen. A mi közös odium a függetlenségi párt participálása után az antisemitizmusnak még fennmarad: no azt az antisemitizmus majd hamarosan kiheveri.

A „Függetlenség” soha se tekintetett a tisztavérű antisemitizmus valódi közlönyének. Csak hézagpótló volt, nem lévén a teljes nyilvánosság előnyeiben részesülő, *általános politikai érdekű* napilapok közt egy sem, a mely Legalább antisemitikus cikkeket felvenni mert volna.

Ennyi része van csak tehát az antisemitizmusnak a „Függetlenség” affaire-jéből.

A legimpertinensebb zsidó szemtelenség kell tehát ahhoz, hogy a zsidó sajtó Verhovayt és a „Függetlenség”-et mint a magyar tiszta antisemitizmus fő képviselőit erőlködik feltüntetni, és szerencsétlen esetüket az antisemita pártnak felróni, azért az antisemitizmust felelősségre vonni akarni merészli.

De még feltéve, hogy Verhovay Gyula egyik főképviseelője lett volna is a tisztavérű antisemitizmusnak, (a mint *nem* volt az.) balesete azért mégse lenne képes tönkretenni az antisemitizmust, mert – s jegyezzék meg ezt maguknak jól a zsidók, – az antisemitizmus a nép lelkületébe sokkal mélyebben van bevésvé, semhogy azt egyik-másik antisemita vezérférfiú tévedései vagy hibái avagy balesetei onnan kiírhatnák. Hogy ez semmi körülmények közt meg ne történhessék: – *arról gondoskodnak* eléggé az antisemitizmus *legjobb kortesei*, gondoskodnak maguk a – *zsidók*.

Egy fővárosi antisemita politikai napilap.

Korábbi cikkünkben említettük, hogy a „Függetlenség”, noha minden kritikus pillanatban megtagadta a szolidaritást a tiszta antisemitizmussal, s a legújabb időben is annyiszor-mennyiszor kijelentette, hogy az ő célja csak a zsidók *reformálása* és azoknak a magyar nemzettestbe való *beolvasztása*, – legalább hézagpótló volt annyiban, hogy fölvert antisemitikus cikkeket is, s az egyes megtámadott antisemiták e lap hátsólapjain védhették magukat a zsidó lapoknak rendszeresen üzött támadásai ellen.

A legújabb események azonban a „Függetlenség”-et anyagilag és erkölcsileg alapjaiban megrendítették, úgy, hogy annak huzamos fenállása – hacsak valami *Deus ex machina* meg nem menti, – több mint problematikus.

E lap társtulajdonosa, a Wilckens-czég csőd alatt, zsidó hitelezők kénye-kedvére hagyva; Verhovay Gyula vagyoni hitele aláásva, politikai és társadalmi reputációjára a legnagyobb mértékben kockán, – ily viszonyok mellett a „Függetlenség” tán csak újévig vegetálhat, s akkor ucczu neki! előfizetőinek legalább is fele megszökik, részint restellve az ily bajba került lapot tovább tartani, részint pedig félve attól, hogy a lap megbukhatik s így az előfizetési pénz elvész.

Ezek a „Függetlenség”-et elhagyott előfizetők aztán, fővárosi antisemita politikai napilap hiányában, hordatnak majd *zsidólapot*.

Mi pedig antisemiták kesereghetünk avagy szitkozódhatunk – már t. i. a milyen kinek-kinek a vérmérséklete, – a fölött, hogy megint nincs lap, a mely a legkisebb antisemitikus közleményt is fölvesz, s» a mely, ha a zsidólapok megtámadnak bennünket, tért nyitana védelmünkre.

S itt nem hagyandó figyelmen kívül az, hogy, ha volt stádium a mozgalom fejlődése közben, a mikor még például a „13 röpirat” *egymaga* is teljesen elég volt annak ébrentartására, – ma már *napilap nélkül az antisemitizmus nem lehet el*, hacsak azt nem akarjuk, hogy egy évtizedre el ne aludjék a mozgalom, s annak magukat időközben exponált számos hívei a zsidók által való agyonüldöztetésnek kitéve ne legyenek; mert hát jegyezzék meg jól maguknak az antisemiták, hogy a zsidó *nem feled*. Ré-

gente így szólt egy magyar közmondás: „Megemlegeted a napot, a melyen megbántottad a papot!” *Ma már* e közmondás így szól: „*Megkeserülöd* a napot, a melyen megbántottad a *zsidót!*”

E dolgokat kénytelenek vagyunk szellőztetni, noha biz' isten, nem szívesen fedjük fel pártunk gyengéit. De „Ein rechtes Wort zur rechten Zeit” már sok vesztetnek hitt ügyet megmentett; s a kritika önmagunk fölött elodázhatlanul szükséges.

A dolog tehát úgy áll, mikép kevés kilátás van ahoz, hogy az antisemita pártnak a közel jövőben Budapesten politikai napilapja legyen. A fenálló lapkiadó-társulatok és szolid nagyobb nyomdaczégek részint zsidók, részint félnek a zsidó bosszútól, a mely váltóhitel-megvonás stb. képében ellenük fordulna, ha egy ily lapnak saját költségükön való kiadására vállalkoznának. De elégséges pénzerővel rendelkező magánember sincs, a ki erre egymaga vállalkozhatnék.

Nem marad tehát más hátra, mint társulás útján összehozni a lap megindítására és fentartására szükséges tőkét. De az ez irányban történt kísérletek is mind e napig, sajnos, csakis meghiúsult kísérleteknek mondhatók, és pedig azon egyszerű okból, mert a kik szívesen odaadnák pénzüket a lapra, azoknak *nincs* rá pénzüik, a kiknek meg *van* pénzüik, azok meg nem adják oda.

Úgy látszik, mintha bevárni akarnánk azt, hogy *zsidók* indítsanak meg nekünk antisemita napilapot.

Önök nevetnek?!

Kérem ez nem akar tréfa lenni! Már van *zsidó* által szerkesztett s kiadott *antisemita* hetilapunk; miért ne lehetne tehát *zsidó* által szerkesztett *antisemita napilapunk* is? Sőt többet mondunk. Jó forrásból értesültünk ugyanis arról, hogy ezen, *zsidó által szerkesztett antisemita hetilap közelebb antisemita politikai napilappá fog átváltozni*. – Ama, *zsidó* által szerkesztett antisemita hetilapnak előfizetői keresztények, papok, a kik közül sokan a keresztény emberek által kiadott lapokra *nem mernek* előfizetni, nehogy a *zsidók* ezt megtudják; de a *zsidó* szerkesztő-kiadónak saját nevüket és adresszüket *minden aggodalom nélkül* kiszolgáltatják! Az antisemita kisebb lapok tengődnek s hanyatlanak azért, mert a beállott *zsidó* reakció rémuralma alatt az emberek *nem merik* járni vagy indolenciából elhanyagolják őket; hanem a *zsidó* által kiadott *antisemita (!)* lapra csak úgy dől az előfizetés. Ilyen dolog is csak a mai elzsidósodott bolond világban történhetik meg!

Visszatérve a napilap ügyére: hogy az reussirozna, mutatja a „Függetlenség” és a „Budapesti Hírlap” példája. A „Függetlenség” pénzügyi bajai *korábbi keletűek* mint e lap quasi-antisemita magatartása; sőt egyenesen az antisemitizmusnak köszönheti, hogy a mai napig fenállhatott, az ezen ügy által szerzett előfizetői szaporodás után befolyt jövedelem-többlettel fedezvén korábbi nagy deficitjeit. A „Budapesti Hírlap” pedig egyenesen annak köszöni fényes helyzetét, hogy minden évnegyed vége felé megüti az antisemita nagy dobot, hogy az antisemita gimpliket lépze csalva, s ezek előfizetési pénzét beseperve, pár hét múlva ismét torkaszakadtából fújja a philosemita trombitát.

Tehát egy Budapesten megjelenő antisemita politikai napilapnak nagyon kedvező talaja lenne. S ez mégsem tud létrejönni.

Pedig: most vagy soha! Közeledik az újév; a jövő évben ott lesznek a képviselőválasztások. S mi még ma sem tudjuk, lesz-e lapunk?! Csak aztán úgy ne járjunk, hogy „Deliberante Roma, Saguntum perit!”

Hogy lesz a zsidóból milliomos?

(Az iparügyi miniszter úrnak figyelmébe ajánlva.)

L-ner B. kötőgyáros, a főváros és vidék iparos és kereskedelmi körei előtt nevezetes egyéniséggé nőtte ki magát – rövid egy pár év alatt.

Ez az úri ember alig 30 éves, alig vergődött önállóságra, és máris tulajdonosa egy virágzó gyárüzletnek, a mely rendkívül nagy jövedelmet hajt.

Érdemes élettörténetével foglalkozni.

Előre is szükségesnek véljük azonban megjegyezni, – ami különben igen természetes is, – hogy L-ner B. úr az Úr választotta népből való, magyarán mondva: zsidó.

L. úr 5–6 évvel ezelőtt az erzsébetteri „M-k és társa” czég üzletvezetője vagy könyvvezetője volt. Önállóságra, ohajtván vergődni, egy ismerősével – a ki pár ezer írttal bírt – társaságba lépett, és ezzel megalakított egy kisszerű kötőgyárat, a melyben kötött harisnyákat, keztyűket és mellényeket készítették gépek használata mellett.

E kisszerű gyáracska 2-3 kötőgéppel nem valami fényes eredményt produkált ugyan, mindamellett a jövőbe látó L. meg tudta ítélni előre, hogy a vállalat tetemes hasznot hozhat, ha azt valaki kellően kiszákmányolni képes.

Első dolga volt megszabadulni társától, hogy a leendő biztos jövedelemben osztozkodni kénytelen ne legyen.

Megtörtént. L. magához váltotta a gyárat, annak önálló tulajdonosa lett.

Ezután ekként gondolkozhatott a fiatal gyáros:

„Magyarországon kötőgyár még nincsen. Az e nemű gyárak által készített iparczikkeket Ausztriából szállítják. Az iparügy miniszterének tudomására hozom a dolgot, és nem kételkedem, hogy ő – kinek nemes kötelessége az ipart fejleszteni – vállalatomat támogatni fogja.”

L. B. számítása hatalmasan bevágott.

A ministeriumban igen megörültek a kötőipar létrehozásán, és hogy az úttörő L. B. sikert arathasson, részére 2000 frtnyi segélyt és 10 évi adómentességet engedélyeztek.

A miniszter célzatát mindenesetre csakis előismerés illetheti meg. – Törekednie kell okvetlenül, hogy a hasznos iparágak hazánkban gyökeret verjenek, hogy az ilyenmű tárgyakért ne hordja a polgárság külföldre pénzét, hanem az bent maradjon az országban. Miután pedig a L. B. gyárában készített ruházati iparczikkek majdnem mindenkire nézve nélkülözhetlenek, be lehet látni, hogy ezen iparágak meghonosítását a kormánynak támogatni kötelessége volt. A miniszternek főként az volt célja, hogy honbeli lakosok a gyártmányok készítésének módját, a gépekkel való bánásmódot eltanulják, és ezáltal egy fontos iparnak háziparrá fejlesztése létesíthetessék.

L. B. azért kapja tehát a 2000 frt segélyt és 10 évi adómentes-

seget, hogy gyárában a minister által küldött tanoncok és általában az: ott foglalkozó férfi- és nőmunkások tanuljanak, és hogy sok szegénynek keresetforrása legyen.

Ez iparág L. B. vezetése alatt tagadhatlanul virágzásnak indult, a mennyiben az általa kiállított harisnyák-, keztyűk- és mellényekkel nemcsak a főváros, hanem az egész ország el van árasztva, s tényleg ő> gyártmányaival a külföldi ipart meglehetősen háttérbe szorította.

Szép lenne e siker, ha az a minister célzatának megfelelné.

Ámde hogy áll a dolog?

Úgy, hogy kormánytámogatás mellett L. B-nek, a zsidónak meg van adva az alkalom arra, hogy semmiből rövid idő alatt milliomos legyen.

Mert hát nézzük meg, miként működik L. úr?

Egy év előtt is még a Sugár-út és Eötvös-utcza sarkán levő gyárában 40-50 munkás dolgozott. A nagyobbára szegény varró- és kötőleányok leginkább munkáik szerint – tuczat számra – díjaztattak. A ki szorgalmasabb volt, többet keresett. – A munkások megkapták fizetéseiket és örömmel dolgoztak.

Egyszerre azonban kedvezőtlenre fordult a dolog.

L. úr 4-5 frtról hetenkint 2-3 frtra szállította a fizetést és kijelentette, hogy bármennyit dolgozik is valaki, ezen összegnél munkadíja tovább nem mehet.

Valjon mi okozhatta ezt a fordulatot? Hiszen a gyártmányoknak nagy kelendőségük volt?

Az, hogy L. B. gyorsan akart dúsgazdagságra szert tenni.

Tudomására esett ugyanis L. úrnak, hogy az ő olcsó munkásainál még olcsóbbak is vannak: a *fegyencnek*. – Zsidó élelmességgel érintkezésbe lépett tehát a váczi és mária-nostrai fegyházak igazgatóságaival a fegyencz munkaerő megszerzése céljából, s ennek következménye az lett, hogy ajánlatát elfogadták, és L. B. úr most ott dolgoztatja fel iparczikkeit, a melyek készítése által ezelőtt oly sok szegény leány szerezte meg létfenntartása eszközeit.

A munkabér leszállítása alkalmával a kötő-lányok strejkoltak. Azt hitték, ez utón eszközölhetik ki sorsuk jobbra fordulását.

Keservesen csalódtak.

L-ner B. úr örült a munka-beszüntetésen, mert most már meg volt adva az alkalom, hogy a gyári becsületes munkások mellőzése mellett a sokkal jutányosabb fegyenczházi munkaerőt teljesen kizsákmányolja.

Gyárában levő kötőgépeit azonnal összepakoltatta, s ezeket is Vácra és Mária-Nostrára szállíttatá, – mely helyeken most már 60-nál több gép javában működik fegyencz kezek alatt L. B. anyagi gyarapodására.

Hogy fogalma legyen az olvasónak, mily roppant különbség van a gyári és fegyencz munka ára között, felhozzuk, hogy míg például a gyári munkás 12 pár kesztyű kötéseért 1 frt-1 frt 20 krt kap, addig ugyanennyinek elkészítése a fegyenczházban 8-10 krba kerül.

Miután pedig L. B. gyáros fegyenczházban készült gyártmányait is épen csak azon áron adja, igen természetes, hogy a gyári és fegyenczházi munkabérek között nagy különbség van, – s ez a kérdés a zsidá zsebéből közelről érinti.

Ámde a kormánynak nem lehet törekvése és célja az, hogy egyes

zsidók gyarapodását oly tetemes segélynyújtással előmozdítsa. – Az ő célja az ipart fejleszteni és meghonosítani.

A L.-féle gyár legkevésbé sem hivatott erre s csupán arra való, hogy tulajdonosa a közönséget és kormányt kizsákmányolja.

A kormánynak haladéktalanul be kell állítania a fegyenczek felhasználását L. B. által, hogy a gyári munkások nélkülözhetők ne legyenek.

A kormánynak be kell látnia, hogy a zsidóból soha sem válik szolid iparos, és hogy a zsidó iparos támogatásra és főképp anyagi segélyre soha sem érdemes, mert a zsidó egyedül saját önző érdekeit tartja szem előtt és mitsem törődik a közjával.

A felhözött eset egyike a számosaknak, a melyekbe utón útfélen belebotolhatunk.

A L.-féle gyár évenként több százezer forint forgalommal bír, s tulajdonosának évenként legkevesebb 20,000 forint tisztá jövedelmet hajt.

És az az ember, ez a zsidó, ezt a roppant jövedelmet *évi 2000 forint állami segély és tíz évi adómentesség* mellett élvezi.

Nem az iparnak, a zsidónak hozott áldozat.

Valjon nem jobb lett volna ilyenemű vállalatot tisztességes keresztény emberre bízni és azt segíteni?

No de hát nálunk egyedül a zsidó lehet milliomos.

Mert hát Magyarországnak Zsidóországnak kell lenni.

Egy figyelmes szemlélő.

Zsidókérdés és antisemitizmus.*)

V.

Hogy egyrészt az antisemitikus mozgalom jogosultságát és szükségességét, másrészt azon együgyű okoskodások csalfaságát – melyeket a zsidók magyarosítását és assimilatioját pengetők hangoztatnak – bebizonyítsam: előző czikkeimben bemutattam a keresztény emberiség legveszedelmesebb ellenségét, a kasztok legkizárólagosbikát, a civilizált államok testén élő zsidó-államot; kifejtettem, miben áll e kasztnak veszélyessége; megvilágítottam a zsidó lelkületet alapjában; s e lelkületből kifolyó s a zsidóságnak egyházi, állami és társadalmi törvénykönyvében: a talmudban foglalt, de a zsidók tetteiből a mindennapi élet folyamán is levonható elveket röviden elősoroltam. Most szükséges, hogy e tanok mikénti érvényesülését a gyakorlati élet mezején; megfigyeljük, s legalább halvány és vázlatos vonalokban képét adjuk azon borzasztóan nagyszerű s ép oly bámulatos eszélyességgel s raffmeriával kigondolt, mint törhetlen szívóssággal, titokzatossággal s ösztartással végrehajtott romboló munkának, melylyel a keresztény emberiség anyagi és szellem-erkölcsi alapjait a zsidóság aláassa, hogy azt a rabszolgaság mélységébe döntse.

*) L. a „12 röpirat” III. évfolyami XII. füzetét. – Szerk.

Láttuk, hogy a zsidó lelkület alapeleme a határtalan bírvágy, s a zsidóságnak egyetlen főcélja: mindennek bírása; láttuk, hogy a, zsidó állami, egyházi és társadalmi törvénykönyv: a talmud szerint az isten örök végzéséhez képest az egész föld mindenestül a zsidók tulajdona, s hogy a nem-zsidó ellenében a zsidónak minden bűn nemcsak megengedve, de megparancsolva van.

A zsidó akkép tenne is a mint hisz, a mint a talmudban előírva van: nyíltan ölne, gyújtogatna, rabolna, ha merne; de mert nyíltan nem meri tenni, csak titokban vagy közvetve tör életünk és vagyonunk ellen. – S valamint nem tehet nyíltan hite szerint, ép úgy nem is hirdetheti hitét nyíltan, mert akkor a keresztények ízibe a nyakára lépnének; tehát titokban tartja törvényeit, intézményeit, s eltagadja államának még léteét is, a hol él, az illető ország polgárának hazudja magát, s parazitikus állami szervezetét a kultus köpönyege alá rejti; s részint azt hazudja, hogy törvénykönyvét, a talmudot nem is ősméri, vagy hogy az ő törvénykönyve nem ez, hanem a mózesi 5 könyv; részint azt vitatja, hogy a talmud csupa merő emberszeretetből áll, azt pedig, a mi benne nem emberszeretet, azt nem is hiszik és nem is tartják ők, mert az elavult; – ezt hirdetik álnokul, de tetteik meg-hazudtolják szavaikat.

Minden zsidó, kivétel nélkül mind talmud-zsidó. Az ő nemzeti foglalkozásuk a csalás ép úgy, mint nemzeti eledelük a hagyma. A zsidó csal, visszaélve a keresztény jóhiszeműsége s becsületességével, a legszemtelenebb és legeggyűzőbb módon. Megesküszik, hogy egy óra múlva visszahozza neked a kölcsönzött dolgot, és nem hozza vissza, sőt elesküszik hogy valaha látott. És ő még dicsekszik tetteivel, azt mondván: „A zsidó csal, mert van esze.” A zsidó nem is képzelheti, hogy az észnek más mértéke is lehessen, mint a csalás, avagy hogy az ész másban is nyilvánulhasson, mint csalásban. A zsidó szerint csak annak van esze, a ki csal, és annyi esze van mindenkinek, a mint csalni tud. A zsidó szemében az észnek mértéke a csalás, mint a becsületességnek mértéke a pénz. A zsidó szerint ha csalsz: eszes vagy; ha pénz van: becsületes vagy; és vice-versa. Ép azért mélyen lenéz minket keresztényeket, kik szerint a csaláshoz nem ész kell, hanem szemtelenség.

És a zsidó a kereszténységnek nemcsak saját érdekében való, de-minden érdeke nélküli megrontását is folyton műveli; mert a zsidók szerint az a legerényesebb, leghazafiasabb ember, a ki legtöbb kárt tett a kereszténységnek, a ki legtöbb keresztényt tett földönfutóvá vagy döntött a sírba.

A keresztény ember, – kinek kiseded gyermekkorától kezdve egész életén át mindig a felebaráti szeretetet, a jóságot, becsületességet, igazságosságot prédikálják, – magáról ítélve nem képes felfogni a zsidók romlott lelkületét. „Miért bántanám én azt, ki engem nem bánt; hiszen vallásunk azt parancsolja, hogy még azokat se bántuk vissza, a kik megbántottak, miért ne tennék jót valakivel ha tehetek, hiszen nekem is jól esik ha más jól tesz velem,” így gondolkozik a keresztény; de nem ám a zsidó!

„A legbecsületesebb keresztényt öld meg” – mondja a tal mud. Miért a legbecsületesebbet? Azért, mert mint Jézus monda, a jó cselekedet s a szeretet eleven parázs, mely minden szívet meglágyít; tehát, hogy a keresztények felebaráti szeretete, jósága a zsidó szívet meg ne lágyítsa, hogy őt ellenséges gyűlöletéből ki ne vetköztesse: a zsidónak azt kell legelőbb eltennie láb alól, a ki legjobb hozzá, nehogy az történjék, hogy ne tudja gyűlölni a keresztényt.

Tégy jól tehát keresztény barátom a zsidóval! Kígyót melengetsz kebleden, a kinek vallása azt parancsolja, hogy mentül jobban dédelgeted, annál mérgesebben marjon meg!

És ez a vallás nem pusztá vallás. Nem azért rossz a zsidó, mert vallása rossz parancsol; mivel nem a vallás csinálta a zsidót, hanem a zsidó a vallását, s azért rossz a vallása, mert ő maga a zsidó gonosz, vallása s törvényei az ő rossz lelkének kifolyásai.

Kik a mérték- és váltóhamisítás csalás, sikkasztás, uzsorászkodás, hamis bukás nagy mesterei? A zsidók.

Kik alkotnak olyan bandát, mely minden ügyben állit pénzért megesküdni kész tanukat? – Zsidók.

Kik a bordélyházaknak, leányvásárló és angyalcsináló intézeteknek, orpheumoknak, Amor-termeknek, kártyabarlangoknak., alapítói, fenntartói, tulajdonosai? Túlnyomó részben zsidók.

Kik tartanak az utcán vadászatokat szép leányokra, s miután megbecstelenítették őket, kidobadják? Zsidók.

Kik követnek el 10-12 éves leányokon nemi erőszakot? Túlnyomó részben zsidók. (Ezen jelenségeknek nézetünk szerint főoka a *körülmetélkedés*, a mely a férfit nemileg ingerlékenyebbé teszi. – Szerk.)

Kik az italok és ételek hamisítói, kik mérnek el döghúst, kik gyártanak ásványvizeket, kik lopják meg az államot mint liferánsok hitvány élelmi szerekkel és hamis gyógyszerekkel? – Zsidók.

Kik azok, a kik megszorult szegény cselédek tettetett szánalommal házaikba csalnak, élelemmel s ruhával egyideig ellátva, midőn a cseléd helyet talál és távozni készül 50-100 frtot em-

legetnek, s mivel a nő fizetni nem bír, azontúl eladó barom a kezükben, rabszolga, adás-vevés, kereskedelem tárgya mint bármely portéka. A leány erényét áruba bocsátják, nekik keres a nő, míg szépségében s egészségében tart, s miután tönkrement, eldobják mint az elhasznált keztyűt; kik úznak embertelen asszony- és leány vásárt magyar nőkkel külföldre? Zsidók.

Kik ajánlgatják magukat vagy szereiket mint bábák s orvosok becsületes leányok s asszonyoknak magzatelhajtás végett, s ezáltal míg egyrészt a gyermek-gyilkolást üzletszerűleg gyakorolják, másrészt a keresztény nők erkölcsét megmérgezik? Zsidók.

Kik biztosítják házukat s gyűjtják vagy gyűjtatják fel úgy, hogy keresztények is leégjenek? Zsidók.

Kik török fel vagy ássák ki saját boltjaikat, s hirdetik óriási veszteségüket, hogy keresztény hitelezőiket kijátszák? Zsidók.

Kikből kerülnek az orgogdák, kik a lopás, zseb-metszés, Táblás, ház- és boltbetörés, iszákosság, játék és fajtalanág melegágyai, intézői, fejlesztői? Zsidók.

Kik a dologtalanság, speculatio, szédelgés, munka nélkül hirtelen meggazdagodni akarás, üzérkedési szellem követői és terjesztői? Zsidók.

Kik az általános fényűzés, improductiv kiadások, adósságcsinálás, nagyzás, úrhatnamság, külső csillogás, látszatra törekvés behozol s előmozdítói? Zsidók.

Kik tették a házasságot pusztá speculatio, üzérkedés és csalássá? Zsidók.

Kik az általános vallástalanság, erkölcstelenség, ledérség, házasságtörés, prostitutio, szolgálalkúség, megvesztegethetőség, haszonlesés, corruptio zászlóvivői? Zsidók.

De ki győzné csak előszámlálni is bűneiket, furfangos machinációikat, cselszövényeiket! Firól-fira századokon át egyebet nem űztek csak a csalást; már zsenge gyermekeiknek lelkébe csöpögtetik az arra való hajlamot; s a bölcsőtől kezdve egész életükön keresztül az ősök által feltalált s az unokák által tovább fejlesztett és tökélesített minden agyafürt nemeiben a hunczuteriának s keresztény-fosztogatásnak taníttatnak és gyakoroltatnak: tehát nem csoda, ha ezred évek alatt egész bámulatos rendszerét találták föl és fejtették ki a csalásnak és a gazságok minden nemének; melyeknek csupán egy porszemnyi töredékét nyújtja az a különben becses adattár, mely már eddig a „12 röpirat” vidéki leveleiben megjelent.

Azonban mindazon ezer és ezerféle változatú zsidó-gazságok, melyekkel az életben találkozunk, azon egyetlen főcélra irányul-

nak, hogy az egész földet birodalmuk alá hajtsák, s az összes-nem-zsidó embereket részint kiirtsák, részint rabszolgaságra 'ves-sék. S ezen főczéljukhoz képest a zsidók feladatuknak tekintik:

I-ör az emberiséget minden vagyomból kifosztani;

II-or az emberiség életét megsemmisíteni:

1. nyomor által, mely az élet anyagi feltételeinek elvonásával előáll;

2. erkölcstelenség, iszákosság, játék s egyéb bűnök és hibák terjesztése által;

3. fizikai utón hamisított, mérgezett italok s eledel-, to vábbá hamis, vagy hibásan alkalmazott orvosszerek által.

Csak szét kell tekintenünk az országban s tapasztalni fogjuk, hogy egész Magyarországon mindenütt, még a legtermékenyebb vidéken is szükség és nyomor uralkodik. Pusztulnak a keresztények egymás után, s csak a zsidók gazdagodnak. A földművelők nagy része nyakig ül az adósságban, egymásután Hezitálják ki a zsidók őket házaikból, telkeikből; tömegesen jutnak koldusbotra az az előtt jómódú parasztgazdák; mert ha jó termése van is a földművelőnek, nem képes értékesíteni termését, mivel mindenütt zsidókézből van úgy a gabona mint a bor és egyéb terménykereskedés, s ezek egyetértve úgy veszik a terményeket amint akarják; a gazda pedig kénytelen eladni úgy a mint veszik; mert fizetni kell a nagy adót, a cselédeket s magának is élnie kell családjával együtt, s még a mellett vetőmagra s földmunkáltatásra is kell. Azonban ott van jó Mózes szomszéd s kínálja pénzét jó olcsó kamatra, ha megszorul a parasztgazda. Ám, ha pénze kerül a földművelőnek, s elmegy, hogy kifizesse a zsidót, ez jó barátság színe alatt, vagy más ürügyek alatt nem veszi fel a pénzt. „Csak használja khend János gazda, ismerem khendet jól, tudom, hogy meghonálom khendnél, nekem most úgy se nem szökéses a ph'énz,” – biztatja emberét; de mihelyt megtudja, hogy nincs pénze adósának, vagy hogy épen meg is van szorulva, azonnal rajta ront, s követeli – sürgős szükségét emlegetvén – pénzét. Jó haszon fejében azonban, – lévén a 100 frt adósságból 150 frt s még ez is vagy 25%-ra – halasztást enged. És ez így megy tovább. Gondoskodik a Jordán, hogy az áldozat ki ne meneküljön a hálóból, hanem mind jobban bele bonyolódjék; míg végre aztán potom áron szedi el a zsidó földjét, házát a tönkre tett „goj”-nak.

A legvirágzóbb falvak tönkre tételére néhány zsidó család beköltözése s 5-10 év elegendő; a mit megkönnyít a zsidónak az, hogy a korcsmákat minden áron kezéhez keríti, s a népet a legravasabb fogásokkal oda csalja (eleinte még ingyen is oszto-

gátja italát), s iszákosságra, játék és dologtalanságra kaptja. A korcsma mellett rendszerint boltot is tart, s gondja van rá, hogy az oda járó gyermekeket lopásra szoktassa, tojást, tengerit, ruhaneműt, mindent elvesz. A nőket, lányokat ép oly álnok mint ügyesfecsegéseivel fényűzésre hecsezeli. Elmondja nekik, hogy mily hitványul vannak öltözve; pedig mi másképp telne nekik; beszélgeti, hogy ez meg ez minő ruhát hord, s ők engedik-e, hogy azok tul tegyenek rajtok? „Most érkezett Bécsből – vagy épen Phárizsból nadyszerű khelméje”, ad ám ő búzáért, vagy egyébért is, nem csak pénzért, vagy ha kell, hát hitelbe is. S e beszédek következménye nemcsak az lesz, hogy a lányok s nők hozzájuk hordják titokban apjuk illetőleg férjük keresményét, hanem más is. Valamennyi semmiházi rossz asszony falu-szája van, azt a zsidók pálinkával, kávéval s egyéb csekélységekkel mind megvásárolják, s a legügyesebben használják fel kémekül az egyes családok minden viszonyainak s körülményeinek kitudására és a lányok s asszonyok erkölcsének megvesztegetésére. Mikor már nincsbúza, bor, szalonna, a mit a zsidóhoz lehetne hordani, akkor az ily asszony egy czifra nagykendővel beállít a fiatal nőkhöz, addig hízeleg, szemtelenkedik, hogy a nagykendő ott marad a háznál, a lányok s nők erénye pedig zsidó kézre jut.

A zsidók megrontják a ker. nő és férficselédeket; velők sokat nem dolgoztatnak, hanem kémekül, árulkodókul használják félőket, s ezeknél a fajtalanságot nemcsak megengedik, de előmozdítják. Ezért van, hogy zsidóhoz a cselédek olcsóbban és szívesebben szegődnek mint keresztényekhez; és ha keresztényhez elszegődik is a zsidónál szolgált cseléd, alig lehet valami hasznát venni. A keresztények cselédeit is megvesztegetik a zsidók, egy-egy pohár pálinka, egy-egy darab pántlika bére mellett a legpontosabban értesül a zsidó az illető keresztény minden körülményeiről, sőt még egy pohár pálinkát vagy darab pántlikát sem szükség neki adnia, csupán az által, hogy a cselédnek hízeleg, panaszait kihallgatja, urát előtte gyalázza s új és új frís pletykákkal ellátja: – húséges hírhordót nyer benne.

A zsidó, cselédeit vallástalanságra kaptja. Megtiltja nekik a templomba járást. Vasárnap dolgoztat napszámosaival. Gúnyolja őket, hogy fakeresztet imádnak. Beszélgeti nekik, hogy nincs Isten, a mit a szegény keresztény, miután látja, hogy sem ember sem Isten nem segít rajta, végre el is hisz, s akkor aztán levetkezi magáról mindazt a mi emberi; a zsidó biztatja, pénzt és védelmet ígér neki; a szegény ember látja a zsidó hatalmát, látja, hogy azt semmiért se éri büntetés, a szükség is kényszeríti, tehát

lop, rabol a zsidó orvgazdasága mellett; akkor aztán, mihelyt a zsidó a zsákmányt zsebre tette, siet feljelenteni a keresztényt, s így a zsidóé a rebach, a keresztényt pedig hűvösre teszik vagy felakasztják.

Ámde az iparos osztály helyzete sem valami rózsás. Bármily takarékos és dolgoz legyen is az iparos, alig képes élni; mert nem tudja gyártmányait eladni, hacsak oly olcsón nem vesztegeti, hogy magának is többbe van mint a mennyiért adja. Az ipari czikkek pedig azért nem kelnek, mert az iparszabadság mellett, valamennyi csavargó semmiházi zsidó van, a kinek nincs semmije, hogy akár kereskedést, akár uzsorára való kölcsönzést kezdhetne, az mind iparos lesz, olyformán, hogy összevásárol egy csomó anyagot hitelbe {még jó, ha keresztények nem lesznek érte kezesek}, azt így-úgy összeütteti szegény keresztény iparosokkal, s mint kész munkát jó olcsón eladja; s mikor zsebében a pénz, csődöt mond, s hátat fordít az ipari pályának, mert most már pénzmagra tett szert, s kezdhet jövedelmezőbb gesefthez; avagy ha nem így tesz, hát felesége vagy valami retye-rutyája neve alatt ismétli az előbbi manővert.

(Folyt köv.)

Nyíri Elek.

Vadnay Andor képviselőjelöltsége Kecskeméten.

Szilády Lajosnak, Kecskemét sz. kir város felső választókerületi képviselőjének a múlt hó végén történt elhalálása folytán e kerületben f. é. december 4-kén új választás eszközöltetvén, az ottani antisemita párt a jelöltségre pártunk kitűnő fiatal tagját, *Vadnay Andor* urat kérte fel, s ő a jelöltséget el is fogadta.

Üdvözljük kecskeméti lelkes elvtársainkat e hazafias lépésükért, s gratulálunk nekik a szerencsés választáshoz.

Vadnay úr úgy jelleménél, mint jeles szellemi tehetségeinél és alapos képzettségénél fogva csak díszére fog válni Kecskemét városának, a képviselőháznak s az „Országgyűlési antisemita pártkör”-nek, ha a kecskeméti választók őt bizalmuk zálogával, a képviselőséggel megtisztelik.

E kecskeméti választásnak pártunkra nézve leendő szerencsés kimenetele az országos politikának s az országos pártviszonyoknak a legközelebbi jövőben leendő fejlődésére, s ezzel a jövő évi általános képviselőválasztások folyamára is nagy befolyással lenne.

Kecskemét városára most az egész ország feszült figyelemmel tekint.

Emelkedjenek tehát a kecskeméti választó-polgárok hivatásuk magaslatára!

